

Khoảng trời thơ đại

Chương 1

Mỹ Vy không thể nào ngờ được trong trận tranh giải vô địch về môn Teakwondo của thành phố ngày hôm ấy mình lại gặp được Hoàng, người bạn trai của thời thơ ấu cách đây đã sáu bảy năm đằng đẳng. Giờ ngồi nghĩ lại cô bé không khỏi nao lòng khi nhớ tới sự xúc động lúc nhận ra bạn ngay trên khán đài sân khấu.

Ngày xưa Hoàng rất ốm yếu ớt, thậm chí thường bị bạn bè cùng trang lứa bắt nạt. Thế mà giờ đây người bạn trai của cô bé lại oai phong, lẫm liệt tung ra những thế võ thật tuyệt chiêu hạ được đối phương, dành chiếc cúp danh dự cho mình. Hôm đó, Mỹ Vy đã hò hét đến khàn cổ để cổ vũ cho Hoàng. Cô bé đã vẫy tay, huơ nón và tháo cả chiếc khăn đang buộc trên tóc để giơ lên bằng tất cả sự vui mừng khi nghe trọng tài tuyên bố Hoàng thắng cuộc. Sau đó, Mỹ Vy còn phải chen lấn với mọi người một hồi lâu mới tiếp cận được Hoàng. Song, thay vì vỗn vỗ chúc mừng thì cô bé chỉ thốt lên được một tiếng gọi bạn rồi im lặng. Âm thanh ngắn ngủi đó bị chìm ngay

vào những tiếng ồn ào lúc bấy giờ nên không làm cho Hoàng nghe thấy, khiến Mỹ Vy phải trơ ra đó một hồi lâu mới được người bạn trai chú ý. Nhưng bước đầu, Hoàng vẫn còn ngờ ngợ chưa nhận ra ngay được cô bạn gái ngày xưa. Mãi cho đến khi nhìn thấy nốt ruồi duyên bên khóe mép của Mỹ Vy, Hoàng mới chợt nhớ ra và gọi trúng tên bạn. Mỹ Vy không thể quên được nỗi vui mừng, lẫn xúc động của mình. Cô bé đã lao tới ôm chầm lấy Hoàng mà không chút ngại ngùng hay mắc cỡ. Giờ nghĩ lại, Mỹ Vy bỗng nghe đôi má nóng bừng và cảm thấy xao xuyến trong lòng.

- Mà mơ mộng gì vậy Mỹ Vy? Tao không là thầy bói nhưng cũng biết chắc là mày đang nhớ tới kẻ vừa đoạt giải vô địch về võ thuật của thành phố mình phải không?

Mỹ Vy chợt giật thót người trước câu nói trúng tim đen của bạn, song cô bé vẫn trề môi:

- Mày chỉ có mà đoán mò thôi. Tao đang nhớ má tao chứ bộ.

Nhỏ Ngọc như cười khúc khích:

- Mày mới là con nói xạo. Má mày ở nhà chứ có đi đâu mà nhớ!

Bị bạn lật tẩy, Mỹ Vy lúng túng đỏ mặt cười. Cô bé miễn cưỡng thừa nhận:

- Ờ... thì tao nhớ tới... Hả có sao đâu. Nhưng Hoàng chỉ là bạn của tao, chứ có phải là gì ghê gớm lắm đâu.

Thái độ của Mỹ Vy làm Ngọc Như cười ngặt nghẽo. Cô bé ngã lăn ra giường kêu:

- Ồi... trời... làm gì mà mà phải thanh minh dữ vậy . Thì tao có bảo tên con trai ấy là giống gì của mà đâu.

Mỹ Vy làm mặt nghiêm với bạn:

- Chứ không phải mà định ám chỉ bậy bạ gì đó hả.

Ngọc Như đưa hai tay lên ngắt lời:

- Oan cho tao quá xá rồi. Tao còn con nít chưa biết hình dung đến những chuyện xa xôi đâu.

Nghe bạn nói thế, Mỹ Vy bấu môi:

- Xí, con nít gì mà cân nặng tới nửa tạ lận.

Ngọc Như lườm bạn thật nhẹ:

- Tại má tao nuôi tao bằng sữa voi chứ bộ.

- Hí... hí... chắc hồi đó ngày nào má mày cũng bỗng mày vô sở thú chứ gì?

Biết bạn chọc quê nhưng Ngọc Như vẫn tỉnh queo:

- Ai biết. Song mấy con voi sở thú thì làm quái gì để đủ sữa mà cung cấp cho tao. Nghe nói hàng tháng ba tao phải sang tận Châu Phi đem sữa voi từ bên ấy đóng thùng về nuôi tao lận đó!

Mỹ Vy nguyệt bạn thật là dài:

- Mà quả là đồ xạo quá trời. Xứng đáng là con cháu của chú Ba Phi...

Ngọc Như giãi bày:

- Thôi đi, tao thích làm con Trạng.

Lần này thì đến lượt Mỹ Vy cười:

- Con của Trạng Quỳnh ấy à? Gớm nhỉ! Mà thuộc loại khôn tổ cha.

Cả hai nói chuyện tới đây thì Hoàng đến, anh chàng trông thật thư sinh trong bộ đồng phục học sinh. Nhìn Hoàng hôm nay không ai có thể ngờ rằng trước đó ít lâu cậu đã đoạt giải vô địch của một môn võ thuật.

Dừng chiếc xe đạp của mình vào bóng mát dưới sân, Hoàng bước nhẹ chân vào nhà nhỏ bạn gái. Rất lịch sự, Hoàng khẽ gật đầu, chào cả hai. Cử chỉ ấy của cậu con trai đã khiến cho Ngọc Như bùm

miệng cười, tiếng cười khục khặc cố nén mà không được:

- Ồi ... ối...

Thấy bạn mất lịch sự như vậy, Mỹ Vy liền chau mặt, cô bé véo vào đùi Ngọc Như liên tục rồi ngượng nghịu đón Hoàng:

- Hôm nay Hoàng rảnh sao mà tới đây? Mỹ Vy cũng vừa ...

Ngọc Như đang ngả nghiêng bỗng chồm dậy, nhỏ dùng hai tay xoa chỗ đau rồi lên tiếng ngắt lời:

- Con Mỹ Vy nó vừa nhắc tới Hoàng tới mười lần lận đó! Nó nói ngày nào Hoàng không đến thăm là kể như ngày đó nó không ngủ, không ăn...

Dù rất ngượng trước câu đùa nghịch ngợm của bạn, song Mỹ Vy chẳng thể nào làm khác hơn là cãi lại:

- Xí không ngủ, không ăn thì chết làm sao. Mà thấy đó, tao vẫn mập mạp và khỏe mạnh đâu có thua gì...

Ngọc Như vươn dài cổ:

- Còn khuya à nhỏ. Mà mà theo kịp tao thì...

Mỹ Vy cũng chẳng vừa:

- Hứ, cái món ăn của mà ngày trước đâu có ai thèm dùng. Bởi vì nó quá "bổ" nên cơ thể của mà mới khó nhìn như vậy, trông chẳng khác gì một chú voi bị lạc đàn. Còn tao đây nè, tao chỉ cần uống sữa tươi tiệt trùng mỗi ngày một hộp, vừa khỏe, vừa mi nhon có khối kẻ phát ghen. Đại thể là mà...

Lời châm biếm của Mỹ Vy đã khiến Ngọc Như nhảy đồng đồng. Cô bé coi như không có mặt của kẻ thứ ba nên tuôn ra ào ào.

- Không dám đâu nhỏ ơi! Tao mà thêm ghen với cái thân ốm nhom của mày đó hả. Công ty sữa Vinamilk họ trả công quảng cáo cho mày bao nhiêu dẫn tao đi ăn chè với.

Mỹ Vy khế hằm hừ:

- Đồ cái thứ mập mà còn hảo ngọt.

Ngọc Như tỏ vẻ giận:

- Mập mặc kệ tao, mày muốn có được không?

Thấy tình hình sắp sửa trở nên căng thẳng, Hoàng lên tiếng giải hoà:

- Thôi cho xin can đi hai vị cô nương. Bây giờ mình tình nguyện đãi cả hai đi ăn chè thập cẩm, chịu không nào?

Nghe nói tới ăn, Ngọc Như liền hấp tấp:

- Được quá đi chứ. Bọn này đang thèm chè suốt từ nãy đến giờ.

Không bỏ qua dịp tốt, Mỹ Vy lại hất mặt về phía bạn. Môi cô bé cong lên:

- Thiệt là thứ ham ăn. Người ta chưa kịp mời đã nhận lời.

Ngọc Như đang vui bèn sẵn tới:

- Ê... ê... tao ham ăn nhưng lại có lợi cho mày. Bởi vì tao biết mày cũng đang thèm chè nhỏ nước miếng.

Tự ái, Mỹ Vy liền ngúng nguẩy:

- Còn lâu tao mới thèm. Bằng chứng là tao sẽ ở nhà không đi.

- Úi, đâu được. Mà ở nhà thì Hoàng cũng sẽ ở nhà, ai làm nhiệm vụ bao tao ăn. Chi bằng chiều người ta một chút, mất mát cái chi mà làm đong.

Hoàng cũng nói vô, xoa dịu Mỹ Vy:

- Ngọc Như giỡn mà, đừng giận nữa Mỹ Vy.

Nhưng Mỹ Vy không thềm nói, mặt ngoảnh về một phía. Thấy vậy, Ngọc Như chọc quē thêm:

- Anh Hoàng coi, cái mặt nó kỳ chưa.

Bây giờ thì đôi mắt Mỹ Vy xếch ngược lên:

- Cha! Kêu bằng Anh ngọt xót ta.

Ngọc Như rùng vai trông thật điệu nghệ:

- Có gì đâu mà to tát. Người ta là con trai mà, kêu bằng anh cho họ khoái.

Rồi quay qua phía Hoàng, cô bé đá mắt hỏi:

- Phải vậy không anh... Hoàng?

Cậu con trai xoa tay cười:

- Ngọc Như tâm lý ghê.

Được thế Ngọc Như toét miệng huých tay vào bạn gái:

- Đó, mày thấy chưa. Hãy tập giống tao đi.

Song Mỹ Vy nghênh cái đầu:

- Sức mấy... mà... tao...

Nhưng cô bé đã bỏ lửng câu nói vì chạm phải tia nhìn của Hoàng đang hướng về mình. Đột nhiên Mỹ Vy cảm thấy một cái gì đó như là mệnh lệnh từ trong đôi mắt ấy khiến cô bé không thể nào cãi lại được.

Phải chăng Hoàng là một cái gì đó rất quan trọng đối với Mỹ Vy, ngoài tình bạn được gói ghém bằng nhiều kỷ niệm từ tuổi thơ mà trong đời cô bé chẳng thể nào quên được.

Mỹ Vy đột ngột tỏ ra dễ dãi, khẽ liếc mắt nhìn Hoàng.

- Thì tao cũng gọi Hoàng bằng... anh... coi có chết thẳng Tây nào...

Trong khi Ngọc Như ré lên thì Hoàng lại tỏ ra sung sướng, giọng nói nghe xúc động quá chừng:

- Cảm ơn Mỹ Vy đã cho Hoàng lên cao một bậc. Nhưng Hoàng muốn Mỹ Vy cứ thân mật như ngày nào.

Ánh mắt Mỹ Vy bỗng hiện lên dĩ vãng, và trong tâm trí cô bé dòng ký ức mù xa chợt quay về. Từng kỷ niệm bày ra trước mắt như Mỹ Vy đang sống ở thời còn cắt tóc ngắn búp bê, cởi trần, chạy nhảy, tắm sông, chui vào vườn người ta ăn cắp trái cây để rồi bị kiến cắn sưng mình. Còn Hoàng lúc ấy thì là một cậu bé gầy còm, ít nói chuyện hay bị tụi trẻ ăn hiếp đến độ nhiều khi phải phát khóc lên, nhất là Mỹ Vy. Song con bé cũng đã một lần cứu mạng Hoàng. Đó là kỷ niệm mà tin chắc cả hai không người nào có thể quên được.

Mỹ Vy quay nhìn Hoàng và phát hiện người bạn trai cũng đang thả hồn theo dĩ vãng. Thế là cô bé lặng thinh để dòng hồi tưởng bùng sống dậy...

Ngày ấy, của sáu bảy năm về trước nơi một miền quê sông nước phì nhiêu.

Khoảng trời thơ dại

Chương 2

- Hoàng ơi! Chiều nay mày có ra sông tắm với tui tao không?

Đang lượm trứng vịt cho vào thúng, thằng bé ngẩng lên, lắc đầu:

- Thôi mày đi tắm đi, tao không biết bơi, ra đó tui nó dìm đầu cho uống nước no bụng thì sao. Lúc trước tao đã bị một lần rồi tưởng suýt chết.

Đứa con gái có vẻ mạnh khỏe nghe nói thế bèn chống nạnh hai tay, nó cong cái môi trên, chê một tràng:

- Xí! Sao mày là con trai mà chết nhất quá vậy Hoàng? Mày không biết bơi thì phải tập để tui nó khỏi ăn hiếp chứ. Như tao nè, chỉ sợ hà bá kéo căng thôi. Chớ bọn con nít trong làng tao cóc sợ đứa nào.

Thằng Hoàng tỏ ra thán phục bạn:

- Mày là con gái mà Hách Xi Po quá. Tui thằng Lượm, thằng Sung cũng đâu qua mặt được mày. Nhưng mà thôi, Mỹ Vy à, tao thấy mày cũng nên bớt nghịch ngợm đi một chút. Con gái hiền hiền dễ thương hơn.

Thấy thằng Hoàng nói thế, Mỹ Vy nguýt dài nói:

- Xí... xí... bữa nay mày nói chuyện người lớn quá à ghen.

- Tao nghe người ta nói như vậy nên nói theo, chứ tao cũng giống như mày có lớn hơn tí nào đâu.

Mỹ Vy ngồi xuống lượm trứng tiếp với thằng Hoàng. Con bé thân mật rủ:

- Ê... hay là làm xong công việc mình ra sông, tao tập bơi cho mày nghe.

Thằng Hoàng vẫn giữ nét mặt ngần ngại:

- Thôi kỳ lắm, tao là con trai mà để cho mày tập bơi giùm tui nó nhìn thấy sẽ cười cho thúi mặt.

- Ồi nhầm gì. Thằng Lượm biết bơi cũng nhờ tao đẩy chứ bộ.

- Đành vậy. Nhưng dẫu sao nó cũng biết bơi trước tao.

Con bé lườm thằng bạn trai mà nó vốn rất thích:

- Hừ. Trước hay sau gì cũng có sao đâu. Mày chỉ cần chịu khó vài ngày là sẽ bơi giỏi như nó. Biết bơi rồi mày mới có dịp trăn nước lại tui nó để phục thù chứ Hoàng.

Nghe nói, thằng Hoàng vụt phẩn chấn:

- Ừ há. Mà nói chí phải, vậy hãy mau tay lên lượm hết trứng này rồi tao với mày ra sông.

Nhỏ Mỹ Vy cũng thấy hồ hởi nên nhanh tay lượm trứng. Đàn vịt nhà Hoàng đẻ rất sai nên tất cả được tới một thúng đầy trứng. Nó lấy hai cái dúi vào tay bạn trước khi đem cất hết vô nhà.

- Mày đem về luộc ăn. Trứng vịt chấm với muối tiêu cũng ngon lắm đó!

Con bé khẽ liếc mắt vào nhà:

- Coi chừng má mày nhìn thấy sẽ la đó Hoàng à.

Thằng Hoàng phẩy bàn tay, chỉ ra hướng đường cái:

- Bả đi chợ từ sớm rồi. Mà nhằm gì hai cái trứng so với một thúng này. Tao muốn ăn bao nhiêu không được.

Mỹ Vy có vẻ yên tâm cho trứng vào túi áo rồi ra về, song nó bị thằng Hoàng giữ chân bằng câu hỏi:

- Tao nghe nói nhà mày sắp sửa chuyển lên thành phố ở luôn hả Mỹ Vy?

Không giấu diếm, con bé gật nhẹ đầu:

- Ừ, tao cũng có nghe ba má tao bàn tính. Nhưng tao thích ở đây hơn là về trên đó Hoàng à.

Ánh mắt thằng con trai thoáng buồn:

- Mày mà đi rồi chắc tao sẽ nghỉ chơi với bọn trong làng luôn.

- Sao vậy? Tao thấy tụi nó cũng tốt chứ đâu có đứa nào chơi xấu.

Thằng Hoàng lộ ra ý bất bình:

- Hừ. Tốt mà tụi nó toàn có ăn hiếp tao không. Nói thiệt, nữa lớn lên tao sẽ xin đi học võ để hạ tụi nó đo ván hết.

Mỹ Vy cười sằng sặc:

- Cái thân hình cò sếu của mày mà học võ cái nổi gì, không khéo lại bị người ta đâm cho gãy ba sườn thôi Hoàng ạ.

Mặc cho nhỏ bạn gái chê, thằng Hoàng vẫn quả quyết:

- Rồi mày coi, khi lớn tao sẽ nhất quyết trở thành võ sĩ.

Không để cho thằng bạn nuôi ước nguyện, Mỹ Vy vỗ vai nó:

- Thôi cho tao can đi mày. Ráng đi học để mai mốt khỏi đi chăn vịt nữa.

Thằng Hoàng phản đối liền:

- Còn lâu mà tao đi chăn vịt, cả dòng họ nhà tao có mỗi mình tao là con trai mà. Ba tao nói sẽ cho tao đi học tới hết chữ luôn.

Con bé nheo nheo mắt:

- Được vậy thì tốt. Tao với mày sẽ học đua.

Nét mặt thẳng Hoàng trở nên vui vẻ, nó nói chuyện như người lớn.

- Mà là con gái sao đua nổi với tao. Chẳng vài năm nữa ba má mày gả chồng là kể như hết học. Còn tao, tao sẽ học tới lớn luôn.

Lời thẳng con trai làm nhỏ Mỹ Vy đỏ mặt, con bé vừa lườm, vừa nguýt trông thật dễ ương.

- Mày nói bậy tao đánh cho gãy răng bây giờ Hoàng. Còn nhỏ mà bày đặt. Thằng Hoàng cười hề hề:

- Thì tao nói chuyện mai một chứ có phải bây giờ đâu.

Đến đây thì con bé Mỹ Vy làm mặt giận, nó ngúng nguẩy quay đi:

- Tao cóc thèm chơi với mày. Tao cũng không thèm ăn trứng vịt của mày.

Hai cái trứng trong túi áo con bé bị trả lại vào tay Hoàng khiến thằng nhỏ thộn mặt ra. Nó ngẩn người trong chốc lát rồi vội vàng năn nỉ:

- Kìa, Mỹ Vy. Tao nói chơi mà mày giận thiệt sao?

Con bé lặng thinh không thèm đáp, nó lơ đãng đưa mắt ngó lên ngọn cây dừa sai căn trái phía trên.

Bỗng dưng Mỹ Vy cảm thấy buồn, một nỗi buồn của tuổi thơ ập đến khi nó nghĩ đến việc sẽ phải xa cái nơi đã vun đắp cho nó nhiều kỷ niệm. Những kỷ niệm hình thành khi nó biết chạy, biết chơi. Không, Mỹ Vy sẽ không theo ba má, nó sẽ năn nỉ xin ở lại với ngoại, ở lại với miền quê yêu dấu, với bạn bè.

Khóe mắt con bé bỗng cay cay nhưng nó không dám khóc vì biết rằng bên cạnh nó còn có thêm thằng bạn. Dường như hiểu được tâm trạng của Mỹ Vy nên Hoàng chỉ đứng lặng yên nhìn nó. Tâm hồn hai đứa trẻ là cả một thế giới huyền diệu của tuổi thơ. Thằng Hoàng cũng rất được ba má nó cưng, song nó không ỷ lại dù là đứa con trai duy nhất trong dòng họ. Gia đình nó không giàu có lắm, nhưng nhờ có kinh nghiệm nuôi vịt đẻ nên cuộc sống khá sung túc so với mọi người.

Còn Mỹ Vy, nhà con bé không đến nỗi nghèo nhưng ngặt cái khá đông em. Ba má nó muốn lên thành phố để làm nghề kiếm sống thay cho việc cày sâu, cuốc bẫm. Dự tính của người lớn làm tâm hồn non nớt của trẻ con hụt hẫng, chúng đang linh cảm mình sắp đánh mất một cái gì quý báu của tuổi thơ. Ôi, những buổi tắm sông, những cuộc vui chơi rượt đuổi, những trận đánh giả tướng quân,

những trưa nắng tụ tập nhau chui vào vườn người ta ăn cắp xoài, ổi với bao điều thú vị. Thế mà giờ đây một khoảng cách vô hình sắp sửa hiện ra.

Thằng Hoàng thấy con bé Mỹ Vy im lặng quá lâu nó bèn chủ động kéo túi bạn bỏ hai cái trứng vịt vào đấy. Nó lẳng lặng thu xếp công việc của mình xong rồi mới trở lại hỏi Mỹ Vy:

- Tao với mày đi ra sông.

Ánh mắt con bé vẫn đờm buồn:

- Ra sông để làm gì?

Thằng Hoàng tròn xoe mắt:

- Trời đất! Mới đây mà mày đã quên là sẽ tập bơi cho tao rồi sao?

Mỹ Vy thoáng thần thờ:

- Vậy hả?... thì đi... nhưng sao bữa nay tao không hứng chút nào.

Thằng Hoàng nghe lạ:

- Không hứng sao mày còn rủ tao đi làm chi?

Bây giờ con bé mới lấy lại vẻ mặt lúc ban đầu. Nó bật cười khanh khách:

- Thì tại thấy mày không biết bơi bị tội nó ăn hiếp hoài nên tao tội nghiệp đó mà. Thôi đi, đừng có dồng dài nữa.

Nói rồi Mỹ Vy co cẳng chạy trước bỏ lại thằng Hoàng ý ới ở phía sau. Những tiếng cười giòn tan của hai đứa trôi lên, âm thanh hồn nhiên và trong sáng lùa theo gió ra tới tận bờ sông đang ngập nắng mai.

Khoảng trời thơ dại

Chương 3

Ùm... ùm... một đám nhóc con trai khoảng năm bảy đứa cùng nháy xuống sông sau khi đã cởi áo vắt đại lên bờ. Chúng lặn hụp giây lát rồi trôi lên vầy vầy. Một đứa trong bọn nói:

- Con Tý đen với con Mỹ Vy xuống đây chơi trò thợ lặn cùng chúng tao nè. Đứa nào mò được "ngọc" thì sẽ được ngồi kiệu về tới nhà.

Con Tý đen đứng bên cạnh Mỹ Vy ở trên bờ lắc đầu:

- Thôi tội mày khôn tổ cha. Tao với Mỹ Vy đâu có ngu để rồi phải khom lưng làm kiệu. Có ngon thì bơi thi qua sông nè.

Mấy đứa con trai nhao nhao ở dưới sông:

- Thi thì thi. Nhưng mà phải kiếm gì đánh cuộc chứ?

Con Tý đen chìa củ khoai lang đang giấu trong vạt áo ra nói liền:

- Đứa nào thắng thì tao mất củ khoai này.

Thằng con trai lớn nhất trong bọn khể trề môi:

- Tao không thềm, phần thưởng gì tồi quá.

Một đứa nữa nói tiếp:

- Con sông rộng tới mấy chục thước bề ngang mà mà treo phần thưởng co một củ khoai lang ai thềm bơi cho mệt sức.

Thằng Hoàng cũng có mặt tại đó, song nó ngồi trên bờ cùng lũ con gái dù đã biết bơi chút ít. Nó quay bảo con Tý đen:

- Ê. Mà cắt củ khoai lang đi. Để tao đánh cuộc mười cái trứng vịt luộc.

Vừa nghe thấy vậy, con Tý la lên:

- Thằng Hoàng đánh cuộc 10 cái trứng tụi bây có chịu không?

Bọn con trai khoái trá đồng ý gấp, nhưng chúng vẫn lưỡng lự ngó về phía thằng Hoàng. Dường như chúng không tin lời con Tý nên hỏi lại:

- Mười cái trứng thiệt không hả Thị Hoàng?

Thằng Hoàng thấy tức giận dù vẫn bị bọn trẻ gọi như thế! Nó đỏ mặt phản đối:

- Thị cái mồm xì. Tao là con trai làng hoàng chứ có phải con gái đâu.

Đám nhóc cười ầm lên. Một thằng có tên là Sung lên tiếng nhạo:

- Ai không biết mà là con trai, nhưng tại mà cứ theo đuôi bọn con gái nên có biệt danh là Thị phải rồi.

Thằng Hoàng ầm ứ cái:

- Tao theo đuôi tụi nó hồi nào. Tại tụi bây chơi xấu nên tao không thềm chơi đó chứ!

- Ài chà, tụi tao chơi xấu với mà cái gì đâu?

- Thì vụ trấn nước đó! Chính mà đã làm tao xém chết.

Thằng Sung cười ồ lên:

- Tưởng gì chứ vụ đó nhằm nhò gì. Nếu bữa hôm đó tao không trấn nước mà thì bây giờ mà đâu có biết bơi. Không mang ơn tao mà còn bày đặt giận dữ hả?

Bây giờ Mỹ Vy mới lên tiếng thay cho Hoàng, giọng con bé láu lỉnh:

- Thằng Hoàng biết bơi là do tao dạy nó chứ đâu phải do mà chần nước nó. Biết điều thì im cái miệng đi không thì tao sẽ cho mà no nước một bữa đó!

Nếu lúc trước Mỹ Vy đe dọa như vậy thì chắc chắn thằng Sung sẽ sợ, nhưng bây giờ nó đã là một tay bơi cừ khôi nên không nể mặt Bà Thầy đã từng dạy nó. Thằng Sung vênh mặt lên:

- Còn khuya mà mới chần nước được tao. Tao chấp cả lũ con gái tụi mày và luôn thằng Thị Hoàng nữa đó.

Không những chỉ có Mỹ Vy nóng mặt mà con Tý đen cũng thấy tức mình lên. Nó gạt hai đứa bạn ra rồi chỉ chỗ vào mặt thằng Sung nói:

- Đồ thứ vô ơn. Không có Mỹ Vy dạy mày thì tới ngày rằng rụng mày cũng chưa dám xuống nước. Vậy mà hôm nay còn bày đặt thách thức nữa phải không? Không cần đứa nào hết, chỉ mình tao xuống chần nước mày.

Nhưng Mỹ Vy không để con Tý đen làm việc đó, bởi lẽ nó biết thằng Sung khỏe như trâu, con Tý đen dễ gì dìm nó được. Rất có thể con Tý đen còn bị nó cho uống nước nữa là... Mỹ Vy tỏ ra bản lĩnh hơn, bước tới:

- Tao sẽ làm chuyện đó!

Thằng Hoàng thoáng lo sợ can:

- Coi chừng đó Mỹ Vy. Mày con gái không dìm nó nổi đâu.

Mỹ Vy quay mặt lại trấn an:

- Mày đừng lo, dẫu sao tao cũng từng là Thầy của nó. Tao sẽ bắt nó chịu thua và chữa tật lếu lảo đi.

Con Tý đen khác Hoàng nên động viên:

- Tao tin là mày sẽ thắng nó đó Mỹ Vy, bởi trong đám tụi mình mày biết bơi đầu tiên mà.

Không nghe bạn nói thêm điều gì nữa, Mỹ Vy dùng tay cột chéo vạt áo lại rồi nhảy tùm xuống sông. Bọn trẻ bên dưới vội dạt ra hai bên để chừa khoảng trống cho cuộc tranh đấu. Đứa nào cũng chuẩn bị tinh thần để cổ vũ phe của mình, song mặt sông vẫn êm đềm chảy không thấy bóng dáng của Mỹ Vy đâu cả. Tất cả đều nhóng mắt vào thằng Sung đang ở giữa khoảng trống "đấu Trường" ngơ ngác tìm địch thủ của mình. Nhưng bỗng thoát cái, thằng Sung bị chìm lìm ngập đầu rồi chới với ngoài xa. Khi bọn trẻ hiểu ra thì thằng Sung đang van lạy con Mỹ Vy rồi rít:

- Kéo tao vô mau. Tao bị sặc nước quá tri rồi.

Con Mỹ Vy trời đầu lên ngúc ngoắt:

- Cho mày đáng kiếp. Con rái cá mà sợ bị uống nước sông ư?

Thằng Sung quờ quạng đôi tay trên mặt nước song nó vẫn bị chìm.

Nó kêu lên thảm thiết:

- Tao không dám nhận là con rái cá. Mà cứu tao kéo tao chết đuối Mỹ Vy ơi!

Nhìn cái miệng cứ há hốc ra rồi sặc sụa nước của thằng Sung, Mỹ Vy bèn thôi không trừng trị thêm nữa. Nó làm động tác búng mình tới gần túm lấy một chân của thằng Sung bơi vào bờ. Đến chỗ cạn, con bé để nó nằm đấy mặc cho bọn con trai xúm quanh han hỏi rồi ung dung bước đến chỗ con Tý đen và thằng Hoàng. Trông Mỹ Vy như một vận động viên bơi lội cử khôi vừa thắng cuộc.

Con bé được hai bạn tán dương:

- Trời ơi! Tao không dám ngờ mà hạ được nó dễ dàng đến như vậy.

Thằng Hoàng cũng bật lên tiếng khen:

- Mỹ Vy thiệt là giỏi. Tối nay tao sẽ bắt một con vịt nhà tao bao đất sét nướng đãi mày.

Nhưng nhỏ Mỹ Vy không kên kiệu mà thản nhiên nói:

- Tao không giỏi như tụi mày nghĩ đâu, chỉ có điều tao biết nó hay bị vộp bẻ nên lặn xuống rồi bắt thần kéo căng nó ra xa khiến nó không kịp đỡ ấy mà.

Trong khi phía bên này đang hí hửng thì bên kia bọn con trai tức tối vì bị quê mặt. Thằng Sung biết mình bị lừa nên cay cú thốt lên:

- Tổ cha con Mỹ Vy. Nó làm tao bị vộp bẻ nên mới thua đấy chứ.

Thằng Lượm đồ thêm dầu:

- Phải phục thù vào bữa khác thôi.

- Đúng đó. Bọn mình đông mà chẳng lẽ thua ba đứa tép riu ấy hay sao.

- Tìm cách hạ con Vy trước.

- Cả con Tý đen và thằng Hoàng...

Tuy nghe rõ ràng lời của bọn thằng Sung, nhưng Mỹ Vy không sợ vì nó biết bọn trẻ rất sợ ba của nó. Đứa nào mà đụng đến nó thì cứ coi chừng bởi ba nó rất dữ. Song kẻ sợ lại là thằng Hoàng chứ không phải con Tý. Nó thì thầm:

- Bọn thằng Sung đang tìm cách phục thù tụi mình kia.

Con Tý lạnh nhạt trước:

- Sợ quái gì. Ý đông hiệp ít là hèn.

Thằng Hoàng khế liếc chừng:

- Hèn thì hèn, miễn nó đánh được mình thì thôi.

Mỹ Vy nói gạt đi:

- Chừng nào nó đánh thì hãy hay. Lo trước làm chi cho thấp thỏm.

Rồi quay qua thằng Hoàng, nó nhắc khẽ:

- Bây giờ mày hãy lo về nhà mà lừa vịt phụ với ba má mày. Tao cũng phải về nấu cơm chiều nữa chứ.

Nói xong, Mỹ Vy tự động bỏ đi trước và nõi đuôi theo sau nó là con Tý và thằng Hoàng. Còn lại bọn bảy tám đứa con trai nằm dài trên bãi cỏ bên sông hậm hực đưa mắt nhìn. Bỗng thằng Lượm chú ý tới cái dáng thư sinh của thằng Hoàng đang khuất ở phía xa, nó chồm dậy bảo cả bọn:

- Ê, có đứa nào muốn ăn trứng vịt không?

Mấy đứa đang nằm nhồm dậy hết. Thằng Sung nghe nước miếng trong miệng nó trào ra:

- Trứng vịt ngon thấy mồ ai mà chê. Bây giờ có, tao cũng phải ăn cả chục cái.

Một thằng nữa chép miệng ra dáng vẻ thèm thuồng:

- Lẽ ra thằng Sung đừng chủ quan thì bọn mình đã có trứng vịt cá độ của thằng Hoàng ăn rồi, thế mà lại vuột mất.

Thằng Lượm tỏ ra khôn lanh hơn, nó chỉ vào cái bóng thấp thoáng của thằng Hoàng rồi đề nghị:

- Tụi bây đừng tiếc nữa. Nếu muốn ăn trứng vịt thoải mái thì tối nay hãy theo tao.

Có nhiều đứa chưa hiểu nên xôn xao. Thấy vậy thằng Lượm liền giải thích:

- Đêm nay trời tối, tụi mình sẽ đột nhập vào trại vịt của nhà thằng Hoàng mỗi đứa thủ sẵn một cái bao nylon đựng trứng, sáng mai ăn liên hoan một nghỉ.

Thằng Sung góp ý thêm:

- Phải đó! Mình sẽ bắt vài ba con vịt của nhà nó bao đất sét nướng ăn cho bổ ghét.

- Chao ôi, tao nghe nói mà muốn ăn ngay tức thì.

Thằng Lượm nói như ra lệnh:

- Vậy thì tụi bây hãy chuẩn bị tinh thần đi. Tám giờ tối hẹn gặp lại ở bụi tre gần nhà tao.

Bọn trẻ đứa nào cũng hớn hở ra mặt khi nghĩ đến cái món ăn mà chúng ít khi được dùng. Chúng bắt đầu chia tay sau một lúc bàn định kế hoạch hãn hoi. Bờ sông trở nên vắng khi con nước đang dâng ngập chỗ hời nầy bọn trẻ ngồi. Hoàng hôn nhẹ nhẹ cùng tiếng kêu nao lòng của con chim bip...

Khoảng trời thơ đại

Chương 4

Bữa cơm chiều nhà thằng Hoàng bao giờ cũng muộn màng bởi lẽ cha con nó còn phải lo cho đàn vịt đẻ. Gần tám giờ tối mới ăn cơm xong, và định chuồn qua nhà Mỹ Vy chơi chốc lát. Nhưng sức nhớ tới lời hứa sẽ khao nhỏ bạn ăn vịt nướng nên nó bèn chuyển hướng đi. Đêm ba mươi trời chẳng có trăng sao nên tối om như mực. Thoạt đầu, thằng Hoàng cũng thoáng ngần ngại khi nghĩ đến chặng đường trở ra trại vịt. Song nó không thể thất hứa với con Mỹ Vy, nhất là có sự chứng kiến của cả con Tý đen.

Cổ tỏ ra bạo dạn, thằng Hoàng dẫn mạnh bước chân trên đường mòn nhỏ xíu có mọc đầy cỏ dại. Đôi lúc nó bị hổng bước chân vì đạp nhầm trúng ổ gà, khiến lòng can đảm thoáng chùng đi.

Nhưng nghĩ tới sự háo hức của Mỹ Vy trước món thịt vịt nướng thơm lừng nó lại gạt đi nỗi sợ hãi bóng đêm đang xâm chiếm. Mất mười phút nó mới tới được khu trại vịt của mình, song chưa kịp dõ trò "đạo chính" thì thằng Hoàng chợt phát hiện có nhiều bóng đen đang lơ nhố quanh chỗ đó! Nó vội núp vào một bụi cỏ rậm rạp để nghe ngóng vì biết chắc không phải là ma. Nhưng nhóm người nào lại đến rình mò ở khu vực này khi ba nó đang vắng mặt? Chắc chắn là trộm chứ không phải là người ngay, thằng Hoàng khẳng định như vậy nên trườn mình tới gần để nhận diện. Nó đếm được tất cả bảy tám cái đầu song vì trời quá tối nên không thể thấy rõ mặt kẻ nào.

Thằng Hoàng nín thở theo dõi hành động của bọn kia và thấy chúng xâm nhập vào chỗ có vịt đẻ. Ôi, đích thị là ăn trộm trứng, thằng Hoàng muốn lên tiếng để đánh động cho bọn chúng chạy đi nhưng lại sợ họ đông người liều lĩnh phản công nó. Những phát chính nháy của đám muỗi đói làm chân tay nó ngứa ngáy. Thằng Hoàng định chạy về báo tin cho ba nó và chú tư hay để huy động người ra bắt trộm nhưng nó chợt nghe tiếng một kẻ vang lên:

- Mau lên tụi bay ơi! Ba thằng Hoàng và lão tư ấy ăn cơm rồi ra đây là tụi mình chết cả đám đó.

Thằng Hoàng định thần lại và nhận ra đó là tiếng nói của thằng Sung. Ôi, thì ra toàn lũ nhóc, chắc thèm trứng vịt nên làm liều.

Thằng Hoàng tính lên tiếng để hù bọn nó một phen nhưng nghĩ lại thấy tội nghiệp vì lũ chúng toàn con nhà nghèo, quá nghèo nên việc có quả trứng vịt ăn cũng là điều khó hiếm. Thôi mặc kệ cho bọn nó, chắc chúng cũng quơ đại một hai chục trứng là cùng. Lòng nhân ái của thằng Hoàng tự bảo nó hãy làm thinh, nó lặng lẽ rời khỏi khu trại vịt với ý nghĩ ngày mai khao con Mỹ Vy chưa muộn.

Không đi chơi nữa, thằng Hoàng về nhà ngủ sớm hơn mọi ngày. Nhưng đến sáng hôm sau, khi nó đang sửa soạn đi học thì ba nó đang từ trại vịt trở về với khuôn mặt bức tức.

Ông nói với má nó:

- Từ ngày nuôi vịt đẻ tới giờ tối hôm qua trộm nó mới để ý tới bắt hơn chục con vịt lại còn bỏ biết bao là trứng, chưa kể những cái chúng đạp b lung tung.

Thằng Hoàng nghe giọng má nó đầy tiếc rẻ:

- Trời ơi! Dữ vậy sao?

Ba nó chặc lưỡi:

- Từ trước tới giờ mình quá chủ quan vì vùng này đâu có mất trộm. Chắc từ mai phải nấu cơm ăn luôn ngoài trại vịt để coi chừng chúng thôi.

Sự kiện xảy ra làm thằng Hoàng áy náy, nó không ngờ bọn thằng Sung lại cả gan ăn trộm của nhà nó một số lượng lớn như vậy. Hơn chục con vịt chúng chỉ đem bán chứ làm sao ăn cho xuể. Còn trứng vịt thì chúng vừa lấy, vừa đạp bể có phải chăng là để trả thù nó hay không? Một cơn giận dâng lên làm thằng Hoàng không nén nổi sự yên lặng, nó quyết định thuật lại với cha chuyện tối hôm qua.

Nghe xong, cha nó vừa thương vừa trách nó:

- Thì ra nhà mất trộm vì có nội gián bên trong.

Thằng Hoàng cuống mặt đánh chính:

- Bởi tại con không ngờ tụi nó lại bắt cả vịt nhà mình.

Má nó tiếc của nên bảo ba nó:

- Ông phải truy tìm tụi nó để đòi lại số vịt và trứng bị mất chứ.

Ba nó nghĩ gì đó rồi cũng gật gù:

- Bà nói phải. Không những lấy lại những thứ đã mất mà tôi còn phải cho chúng một bài học phải chưa. Con nít ranh mà đã bày đặt ăn trộm.

Thằng Hoàng muốn ngăn cản cha nó nhưng nó không biết tìm lời lẽ nào. Nó ôm cặp đi học mà tâm trạng đầy thấp thỏm. Ngồi trong lớp, nó luôn nghĩ đến bọn thằng Lượm, thằng Sung sẽ bị ba nó trừng

trị như thế nào? Liệu ông có đánh tụi nó một trận nên thân hay chỉ la rầy răn dạy? Dẫu sao thì thằng Hoàng cũng không muốn ba nó xử nặng tay dù bọn thằng Sung thường chẳng tốt với nó bao giờ.

Giờ ra chơi, thằng Hoàng vẫn cứ thần thờ. Nó gặp con Mỹ Vy thuật lại câu chuyện và bị con bé mắng:

- Lẽ ra mày đừng nói với ba mày chuyện ấy.
- Nhưng mày thấy đó! Tụi nó bắt vịt và lấy trứng của nhà tao nhiều quá, lại còn phá phách đập bể lung tung.
- Thì chúng làm như thế để trả thù bọn mình mà.
- Nhưng mày có công nhận là bọn thằng Sung có quá đáng lắm hay không?

Con bé Mỹ Vy chỉ khẽ gật đầu:

- Ừ thì quá đáng. Nhưng tao nghĩ mày xử lý chúng hay hơn.

Thằng Hoàng nhăn nhăn trán:

- Mình xử chúng sao được. Tao với mày thì chúng bóp mũi cái vào thôi.

Mỹ Vy tỏ ra điệu bộ đanh đá:

- Còn khuya à nhỏ. Tụi nó chỉ ăn hiếp được mày chứ tao thì không dễ đâu.

Thằng Hoàng lộ thái độ bức tức:

- Ngày mai tao sẽ xin với ba tao cho tao đi học võ. Tao sẽ đánh chảy máu mũi đứa nào dám động tới cọng lông chân của tao.

Cử chỉ của thằng Hoàng làm con nhỏ Mỹ Vy phải bật cười, nó vụt trêu:

- Chờ mày có võ phòng thân chắc thiên hạ ai cũng thành võ sĩ hết.

Tự dưng thằng Hoàng đâm giận lây cả con Mỹ Vy, nó quay mặt làm lấy:

- Mặc kệ tao. Mày làm phe với bọn thằng Lượm, thằng Sung luôn đi.

Nghe thằng Hoàng nói vậy, con Mỹ Vy thấy tức tức liền liếc xéo:

- Hứ. Tao vào phe với bọn nó làm chi. Đồ thứ con trai gì mà hay hờn lẫy, hèn chi tụi nó kêu mày là Thị là phải.

Câu nói ấy khiến thằng Hoàng giận càn hông. Nó hét vào tai con Mỹ Vy trước khi bỏ về lớp của nó:

- Ừ đó. Tao là vậy đó!

Con Mỹ Vy thấy tức cười trước thái độ của thằng Hoàng, song nó không thể nhếch mép được. Tiếng trống vào học lại vang lên, Mỹ Vy tạm quên chuyện thằng Hoàng tiếp tục tâm trí trong giờ học. Khi ra về, nó có ý đợi nhưng không thấy thằng Hoàng đâu. Chắc có lẽ còn

giận Mỹ Vy nên thẳng Hoàng đã đi về trước.

Trời nắng gắt, Mỹ Vy dùng chiếc cặp che đầu rồi thong dong bước. Con bé không nghĩ đến thẳng Hoàng mà ưu tư việc ba nó vừa thông báo sẽ chuyển nhà vào tuần sau. Vậy là chẳng còn bao lâu nữa nó sẽ phải xa rời nơi đây. Mỹ Vy nghe lưu luyến quá. Những lo âu của nó trước kia không thể thay đổi được, nó phải vâng chịu theo số phận dù lòng có muốn hay là không. Từng bước chân nặng trĩu đưa con bé trở về nhà. Trên đường đi, nó không buồn hái hoa như mọi bữa. Mồ hôi trên trán Mỹ Vy bắt đầu rịn ra ướt đầm cả thái dương. Thình thoảng, nó đưa tay quệt ngang rồi nhóng bước về phía trước. Con đường làng dẫn từ trường học về nhà không xa lắm chỉ độ khoảng non cây số nhưng hôm nay vì thiếu thẳng Hoàng nên nó như dài ra. Đi mãi rồi cũng về đến nhà, Mỹ Vy cất cặp xong ra phụ dọn cơm với má nó. Bữa cơm chẳng lấy gì làm ngon song các em nó đông nên ăn hết nhẵn cả rồi.

Nó nghe má nó than van với cha:

- Mình mà không lên thành phố, làm nghề ở đây chắc lũ con mình chết đói quá. Nhà có một công ruộng mà làm sao đủ gạo ăn. Năm nào cũng thiếu trước hụt sau thế này thì góc đầu lên sao nổi.

Cha của Mỹ Vy cũng phàn nàn:

- Tại trước kia mình cứ khư khư đòi ở đây giữ mồ mả ông bà. Chứ phải tui thì đã bay lên thành phố sớm. Dù sao cái nghề sửa xe honda của tui cũng có đất dụng võ mà, còn mình cứ gánh xôi chè bán, gia đình cũng đủ sống.

- Nhưng mình đã chắc chắn có chỗ sửa xe chưa?

- Có rồi. Tui đã mượn được chỗ, mặt tiền đường hoàng, địa điểm lại khá tốt, mình cứ yên tâm dọn lên đó ở con cái sẽ có điều kiện học hơn ở đây.

- Thôi được, tui phó thác hết cho mình, mình cứ việc tính toán.

Câu chuyện của ba má Mỹ Vy đến đây là chấm dứt nhưng nỗi buồn sắp xa quê cứ đeo đẳng trong lòng con bé hoài. Nó lo dọn dẹp chén đĩa rồi ra hiên nhà ngồi thờ người ngẩng trời mây như một thi nhân chính cống. Nó nhìn những cánh cò trắng chao lượn trên cánh đồng phía xa xa mà nghe nảo cả ruột gan.

Chợt một cái bóng thấp thoáng ở hàng rào nhà nó, con Mỹ Vy nhóng cổ lên:

- Đứa nào vậy?

Con Tý đen ló mặt ra:

- Tao.

Mỹ Vy nhìn nhỏ bạn dăm dăm:

- Mà đi đâu mà qua đây?

Con Tý đen đến bên Mỹ Vy nói:

- Tao vừa mới nghe tụi thằng Sung, thằng Lượm ăn trộm vịt nhà thằng Hoàng.

- Cái đó thì tao đã nghe rồi.

- Thằng Hoàng kể lại với mày hả?

- Ừ, nó nói trong giờ ra chơi ở trường lận.

Con Tý làm bộ mặt bất mãn y như nhà nó vừa bị trộm viếng thăm.

- Tao thiệt không ngờ tụi nó chơi đùa vậy, chẳng lẽ vì chuyện thua cuộc chiều qua mà nó làm vậy sao?

Mỹ Vy cũng tắc lưỡi:

- Phải chi tụi nó chỉ lấy ít trứng thì không đến nỗi. Đằng này...

Con Tý hỏi tới nơi:

- Bộ nó lấy nhiều lắm hả Mỹ Vy?

- Tao chỉ nghe thằng Hoàng nói là tụi nó lấy rất nhiều, còn phá phách đập bể và bắt hơn chục con vịt đẻ nữa.

Nghe nói tới đó con Tý kêu lên:

- Nhưng làm sao nhà thằng Hoàng phát hiện ra được tụi nó vậy hả mày?

Con Mỹ Vy thở hơi dài:

- Thì chính thằng Hoàng đã nhìn thấy tận mặt đó chứ.

- Ra là vậy. Hèn chi sáng này tao thấy ba thằng Hoàng qua bên nhà thằng Sung làm dữ lắm, còn bắt má nó đền.

- Rồi thằng Sung phản ứng ra sao?

Con Tý nhướng mắt:

- Phản ứng gì nữa khi tội đã rành rành. Chỉ thương má nó van xin ba thằng Hoàng hết lời.

Rồi nó quay qua con Mỹ Vy nói:

- Tao với mày sang nhà thằng Hoàng coi chuyện đã tới đâu.

Nhưng con Mỹ Vy khẽ lắc đầu:

- Mày đi một mình, chứ tao không qua đó đâu.

- Ủa, sao vậy?

- Chẳng có sao cả. Tao với thằng Hoàng giận nhau rồi.

- Mà chuyện gì mới được?

Thấy con Tý hỏi cặn kẽ, con Mỹ Vy bực mình nói gắt lên:

- Mày đi mà hỏi thằng Hoàng ấy!

Ngó nét mặt bạn không được bình thường, con Tý vội bỏ đi song nó không quên ném lại vẻ ngạc nhiên trong đôi mắt.

Khoảng trời thơ dại

Chương 5

Từ hôm giận con Mỹ Vy tới giờ thằng Hoàng không thèm tìm gặp nó dù biết rằng gia đình nó sắp chuyển đi. Thế nhưng sự vắng mặt của con bé là một khoảng trống đối với thằng Hoàng mà nó không thể diễn tả được. Hằng ngày sau những giờ học ở trường, nó về nhà nằm dài ra trên bộ ván rồi suy nghĩ mông lung. Những cái tát tai ba nó đánh thằng Sung cũng làm cho nó xốn xang vô kể. Nhất là chính mắt nó trông thấy bà Năm Trầu phải chạy đôn chạy đáo để bồi thường thiệt hại do Sung gây ra. Vậy mà thằng Sung vẫn cứ nhớn nhơ, nó còn hăm dọa sẽ cho thằng Hoàng biết mặt. Sợ nó, thằng Hoàng đi học trong nỗi thấp thỏm. Thế nhưng, nó lại chưa thể làm lành với con nhỏ Mỹ Vy, để có đứa đi chung trên đường về.

Sáng nay thằng Hoàng dậy muộn hơn mọi ngày nên nó đi học trễ. Ba chân, bốn cẳng làm vệ sinh cá nhân, nó chộp gói xôi bắp má nó để dành phần trên bàn, ăn ngấu nghiến rồi ôm cặp phóng ra cửa. Trên đường đi tới trường, nó chẳng gặp một đứa bạn nào ngoài một vài người lớn đang tất bật ra đồng. Sợ trễ giờ, thằng Hoàng chạy như bay trên đường, nó không hề để ý bọn thằng Sung đang núp bên lùm cỏ chờ nó ở phía trước.

- Oái!

Thằng Hoàng đang chạy bỗng vấp phải một hòn đá nằm giữa đường nên té nhào. Nó lồm cồm bò dậy đưa tay phủi chỗ bẩn rồi đi tiếp, song chợt có tiếng gọi lớn:

- Ê, đứng lại.

Ngoảnh đầu về phía sau, thằng Hoàng thấy lỗ nhố năm, sáu đứa từ trong bụi cỏ nháy ra. Biết mình bị bọn thằng Sung phục kích, thằng Hoàng đã thầm run trong bụng. Song nó cố làm gan để hất hàm:

- Tụi mày muốn cái gì?

Thằng Sung lừng lững bước tới trước mặt nó rồi chống nạnh:

- Tao muốn mày quỳ xuống lạy tao.

Tuy đã khá nao núng trong lòng, thằng Hoàng vẫn to tiếng phản đối:

- Mà có phải là cha tao đâu mà mày bắt tao phải lạy mày.

Dáng vẻ thằng Sung bữa nay trông thật cô hồn, nó mặc áo phanh ngực, mặt vẽ hề như tướng cướp. Ngay cả giọng nói thằng Sung nghe cũng rất ngang tàng:

- Tao không phải là cha mày nhưng mà là ông cố nội của mày có được không?

Thằng Hoàng tức ứ cổ:

- Đồ hồn láo. Coi chừng ông nội tao về bẻ cổ mày đó Sung.

Thằng Sung cười sằng sặc:

- Ồi! Ông chết mất đất rồi còn đâu. Ba mày còn sống kia mà tao còn không ngán.

- Không ngán mà bữa hôm đó ông mới cho mày có mấy cái bạt tai à. Câu nhắc nhở của thằng Hoàng làm sự thù hận của thằng Sung trỗi lên, nó bắt đầu xông tới:

- Chính vì mấy cái tát tai của ông già mày mà hôm nay mày phải trả giá đó nhóc con.

Thằng Hoàng hơi lùi lại:

- Rồi tụi bay tính làm gì tao?

- Trói mày cho ông vò vể chích.

Thoạt nghe qua thằng Hoàng đã hoảng sợ, song nó nghĩ bọn kia không đến nỗi ác thế đâu. Nó tìm lời phải trái:

- Ba tao đánh mày là vì mày dẫn tụi nó vô bắt vịt nhà tao chứ đâu phải đương nhiên ông đánh. Lẽ ra mày phải biết đó là lỗi của mày.

Nhưng thằng Sung đã chặn ngang câu nói của thằng Hoàng:

- Lỗi phải gì, chỉ phải cái miệng léo mép của mày nên ông mới biết là tụi tao ăn cắp.

Thằng Hoàng run cả giọng:

- Nhưng đó là của cải nhà tao, tao đâu thể làm ngơ.

Thằng Sung cười gằn lên:

- Vậy ư? Mày không làm ngơ được thì phải trả giá cho cái tội búp xép.

Nói rồi nó vung tay làm hiệu cho bọn nhóc chung quanh:

- Tụi bây đâu, bắt nó đem lại đằng kia trói. Còn thằng Lượm mang tổ ong giục lại đằng đó cho tao.

Thằng Hoàng hoảng hốt quay lưng định bỏ chạy, nhưng làm sao thoát được vì bọn nó rất đông trong khi nó chỉ có một mình. Thế là chỉ thoáng cái, thằng Hoàng đã bị chúng trói nhét vào lùm cây cách

xa đường đi chừng năm mét. Thằng Lượm tuân theo mệnh lệnh quái ác kia đã đem cái bọc có nhốt tổ ong ở bên trong tiến tới gần thằng Hoàng. Thấy nó dợm cởi dây miệng bọc ra, thằng Hoàng hoảng hốt nói:

- Lượm ơi, mày đừng có ác như vậy chứ. Tao sẽ cho mày mười cái trứng vịt để luộc ăn.

Thằng Lượm hấp háy mắt:

- Trứng vịt nhà mày ăn không ngon.

Đứng bên ngoài, thằng Sung thấy từ xa có bóng người đi tới nên nó vội hồi thúc:

- Mau lên đi mày Lượm. Bộ tính chần chờ để nhận của hồi lộ hả?

Thằng Lượm tỏ ý thương hại thằng Hoàng song nó vẫn phải thi hành án. Nó cởi miệng bọc giữ mạnh một cái rồi bỏ chạy cùng bọn trẻ.

Không đứa nào quay đầu lại dù tiếng kêu la đau đớn của thằng Hoàng vọng lên ngay khi bị nhát ong chích đầu tiên:

- Ui da ... đau quá! Chết con rồi ba má ơi!

Bọn trẻ đứa nào cũng chạy thật nhanh vì sợ ong rượt theo chích.

Riêng thằng Lượm, nó vừa chạy vừa bảo thằng Sung:

- Ngộ nhỡ thằng Hoàng nó bị ong chích chết thì sao?

Lúc này thằng Sung mới chợt hiểu việc làm của nó là quá ác nên bèn dừng chân lại. Nó quay đầu về phía thằng Hoàng đang giãy giụa thì thấy cách đã quá xa. Từ trong thâm tâm nó trỗi lên ý định dừng lại trò trả thù này thì cũng là lúc có một bóng người lảng vảng ở chỗ đó. Biết thằng Hoàng đã gặp được quý nhân cứu mạng nên thằng Sung ung dung phán:

- Nó không chết đâu mà lo. Chỉ có điều được mập mình một bữa.

Giọng một thằng tỏ ra vẻ lo âu:

- Tao sợ lát nữa đây ba má nó kéo tới nhà mình làm rùm lên là lại bị đòn chết đó.

Thằng Sung làm điệu bộ nhún vai:

- Không sợ - Bất quá bị đòn vài roi ăn nhằm gì.

Thằng Lượm lo xa hơn:

- Chỉ sợ thằng Hoàng có bề gì thì to chuyện.

- Ồi! Mày nhát gan quá, biết thế tao không thèm rủ mày tham gia. Vì muốn tỏ ra mình bản lĩnh hơn mấy thằng kia nên thằng Sung vỗ ngực:

- Bao nhiêu tội tui mày cứ đổ thừa hết cho tao. Thôi giải tán, chiều gặp lại.

Nghe câu mệnh lệnh ấy của thằng Sung, bọn trẻ không đứa nào nấn ná ở lại, chúng bỏ ra về hết để mặc Thủ Lĩnh ngồi suy nghĩ việc mình làm với thoáng hối hận gợi lên. Lẽ ra hình phạt dành cho thằng Hoàng chỉ là uống nước một bụng no như ý kiến của thằng Lượm, nhưng vì quá tức vì việc bị ba nó đánh lằn má nó là bà Năm Trầu cứ cắn nhằn với nó nên thằng Sung mới ra tay nặng nề. Nó biết chắc chắn thằng Hoàng sẽ sợ tới già với hình phạt ngày hôm nay và sẽ không dám hó he gì nữa hết.

Vớ nụ cười đắc thắng, thằng Sung khẽ chu miệng huýt sáo một bản nhạc dân ca mà nó đã thuộc lòng. Nó thật không ngờ đến tình cảnh của thằng Hoàng đã thảm thương hơn nó dự định. Chịu trận một bầu ong chích không phải chỉ đơn giản là bị đau vài ngày rồi thôi đâu. Thằng Hoàng đã phải vào bệnh viện suốt nửa tháng khiến ba má nó làm đơn kiện tụng đến chính quyền. Lúc ấy thằng Sung mới thật sự sợ hãi và nhận thấy nó đã làm khổ đến má nó thì đã muộn.

Khoảng trời thơ dại

Chương 6

Thằng Hoàng vừa thức giấc được một lát thì con Mỹ Vy đến thăm nó. Con bé dúm vào tay bạn một gói giấy còn nóng nóng:

- Bánh bao đó! Mà ăn đi.

Thằng Hoàng cố ngồi dậy với khuôn mặt còn xưng húp chưa trở lại bình thường. Nó cảm động:

- Mà mua hả Mỹ Vy?

Con bé đáp thật nhẹ:

- Ủ!

- Tiền đâu mà mà có?

Thấy thằng Hoàng gặng hỏi, Mỹ Vy khẽ chau mày, giọng có vẻ giấu giếm:

- Mà sao hay thắc mắc, lòi thôi quá. Tiền đâu tao có mặc kệ tao, miễn tao không ăn cắp thì thôi.

Nét mặt thằng Hoàng hơi tiu nghỉu:

- Tao chỉ hỏi có thể mà mà cũng bức mình. Con gái thiệt khó chịu. Như mọi bữa con Mỹ Vy đã không thềm nói chuyện với nó nữa,

nhưng hôm nay không hiểu sao nó lại dịu giọng làm hoà:

- Thì tại vì mày hay hạch sách tao chứ bộ. Thôi hãy ăn bánh đi, kẹo nguội mất ngon.

Thằng Hoàng nhìn cái bánh bao trên tay rồi ngẩng lên nhìn nhỏ bạn, nó đề nghị:

- Mày ăn chung với tao cái bánh này nghe Mỹ Vy?

Con Mỹ Vy lắc đầu:

- Thôi mày ăn một mình đi. Tao mua cho mày mà.

Song thằng Hoàng không chịu, nó làm bộ giận dỗi:

- Mày không ăn với tao thì tao trả lại cho mày nè.

Con Mỹ Vy miễn cưỡng:

- Ừ, thì ăn. Nhưng tao chỉ ăn một chút xíu thôi nghe.

Mặc cho con Mỹ Vy nói, thằng Hoàng vẫn bẻ đôi cái bánh rồi trao cho nó một nửa. Mùi thơm nhân thịt với chút hơi khai muôn thuở của bánh bao tỏa lên kích thích bao tử hai đứa khiến chúng ăn ngay không chần chờ. Thằng Hoàng tuy không đói nhưng nó vẫn chiêu cố hết phần bánh trên tay một cách rất nhanh chóng. Còn Mỹ Vy, món bánh bao là thứ bánh xa xỉ nó ít bao giờ được ăn nên cảm thấy rất ngon. Thằng Hoàng phúi tay vào tờ giấy gói bánh rồi ngược lên hỏi bạn:

- Nhà mày sắp dọn đi chưa Mỹ Vy?

Con Mỹ Vy không nhìn nó mà quay đi hướng khác, giọng con bé trầm buồn:

- Sắp rồi. Chỉ còn ít ngày nữa ...

- Thế sao mày còn chưa nghỉ mà vẫn đi học như thường?

Nghe hỏi con Mỹ Vy bỗng rưng rưng nước mắt:

- Tao muốn đến trường để vui với bạn bè cho hết những ngày còn ở lại.

Hiểu tâm trạng sắp đi xa của con Mỹ Vy, thằng Hoàng nao nao ruột.

Nó cầm tay con bé bóp nhẹ nhẹ thân tình:

- Tao sẽ xin bác sĩ cho xuất viện sớm để về tiễn mày đi.

Con Mỹ Vy vội ngăn:

- Đừng! người mày còn đang sưng húp thế kia không ai cho về đâu.

Cứ việc nằm điều trị ở đây, tao sẽ lui tới chơi với mày cho đến ngày lên thành phố.

Đột nhiên thằng Hoàng buông tay ra giọng xúc động:

- Mày tốt quá Mỹ Vy à, nếu không có mày cứu tao bữa đó chắc tao chết với bầy ong dữ tợn ấy rồi. Ồi, nghĩ lại mà thấy khủng khiếp

quá.

Con Mỹ Vy cười cười:

- Tao cũng không hiểu sao ngày hôm đó tao đau bụng quá chừng. Vừa mới vào lớp học đã phải xin phép cô giáo để chạy về tìm thuốc. Nửa đường, tao nghe thấy tiếng kêu la của mày trong bụi rậm, tao cứ tưởng là mày đang bày trò để giỡn với tao nên tao định bỏ đi luôn. Nhưng đến chừng ngó thấy có bầy ong bay lượn ở đó tao mới biết rằng mày đang gặp nạn.

Thằng Hoàng chao mắt, ngó xuống những nốt ong chích còn sưng húp nơi tay, nó máy miệng:

- Lúc ấy mày xông vào cứu tao mà không sợ bị ong chích hay sao?

Vẫn giữ nụ cười trên môi, con Mỹ Vy mân mê bàn tay nhỏ:

- Sợ chứ sao không sợ, song thấy mày kêu la thảm thiết quá tao phải chạy tới đồng rơm gần đó quơ đại một ôm lớn để đắp lên mình mày và cả tao. Thế mà lũ ong ấy cũng thiệt là hung dữ, nó chích tao ba bốn phát rồi còn quần thảo ở đó tới mấy tiếng đồng hồ mới chịu bỏ đi.

- Lúc mày cời trời cho tao, tao đâu còn biết gì nữa.

- Thì mày bị ong chích nhiều quá ngất xỉu rồi còn biết cái quái gì.

Cũng may lúc lũ ong bỏ đi trùng giờ tan học nên tao mới nhản tụi nó về nhà kêu ba má mày. Chứ nếu không chắc tao phải cõng mày về quá. Nhưng mà mày nặng thấy mồ đi, có cõng chắc tao cũng phải giục giữa đường thôi.

Thằng Hoàng hướng đôi mắt biết ơn về phía nhỏ Mỹ Vy:

- Tao không ngờ mày lại là kẻ cứu tao thoát khỏi trò trả thù ác tâm của bọn thằng Sung.

Con Mỹ Vy chắc lưỡi:

- Chuyện chỉ có tí ti mà tụi nó để bụng để rồi gây cơ sự. Cũng may mày còn sống chứ nếu thiệt mạng rồi thì không biết tụi nó sẽ ra sao? Thằng Hoàng mím môi, đôi môi vẫn còn sưng to đau đớn. Nó nghiêng chặt hàm răng:

- Tao nhất quyết sẽ đi học võ thôi. Nếu bữa đó tao không yếu đuối thì bọn thằng Sung chẳng dễ gì bắt trời được tao.

Con Mỹ Vy thấy lo thay cho bạn:

- Bỏ qua cho tụi nó đi Hoàng, thù hằn mãi với nhau rồi kết cục cũng chẳng đến đâu.

Song thằng Hoàng vẫn cứ khẳng khẳng:

- Tao học võ chỉ để phòng thân, khi cần thì giúp người bị hại thôi mà.

Con Mỹ Vy im lặng, nó cảm tưởng những giây phút còn ở lại quê nhà rất quý báu nên chẳng muốn chứng kiến thấy cảnh buồn. Nó chuyển qua nói chuyện vui:

- À, Hoàng ơi! Hôm qua tao đi bắt cua hốt được mấy con cá lia thia đẹp lắm.

Vốn là con trai, nên nghe thấy vậy thằng Hoàng háo hức ngay:

- Thiệt không? Mà cho tao đi?

Con Mỹ Vy liếc mắt rồi làm bộ:

- Tao cũng phải để nuôi chơi chứ.

Thằng Hoàng khẽ trề môi:

- Hứ! Mà là con gái mà nuôi cá đá để làm gì? Cho tao đi, rồi tao cho lại mày cây bút máy để dành đi học.

Sự ham muốn của thằng Hoàng khiến con Mỹ Vy phải bật cười:

- Bộ mày tính hồi lộ tao đó hả?

Thằng Hoàng vui vẻ cãi lại ngay:

- Tao trao đổi chứ bộ.

Con Mỹ Vy bỗng chuyển tông:

- Thôi, không đổi chác gì, tao cho mày nuôi đó! Nhưng mày phải hứa là quên đi chuyện thằng Sung.

Thoắt nghe, thằng Hoàng liền nguây nguẩy:

- Tao không quên tụi nó. Dù mày có giận tao luôn, tao cũng nhất định như vậy mà. Tao phải cho tụi nó một bài học.

Thằng Hoàng vẫn khẳng khẳng với ý nghĩ trẻ con, hiểu thằng như vậy - con Mỹ Vy vẫn cố thuyết phục thì thấy thằng Hoàng ngồi im ra vẻ suy nghĩ lắm. Con Mỹ Vy cảm thấy buồn trong lòng vì ý định hoà giải của nó không thành. Thế mà nó đã hứa với bọn thằng Sung là sẽ thuyết phục thằng Hoàng bỏ qua để mấy đứa vẫn là bạn của nhau. Chẳng phải bọn thằng Sung sợ gì đâu mà là chúng ân hận khi thấy thằng Hoàng thật sự vô nằm trong bệnh viện. Nhất là thằng Lượm, nó cứ day dứt hoài việc đã không nghe lời kêu cứu của thằng Hoàng. Bữa sau Mỹ Vy tìm đến mắng tụi nó, thằng Lượm đã đứng ra nhận lỗi:

- Chính tao đã mở bao ra cho bầy ong chích thằng Hoàng.

- Sao tụi bây ác thế! Thằng Hoàng đang trong tình trạng hôn mê, người nó sưng tấy trông thảm thương quá cỡ. Nó mà chết thiệt là cả đám tụi bây phải đi tù.

Câu hù dọa của con Mỹ Vy làm cả đám sợ hãi. Duy chỉ có thằng Sung là vẫn còn ngạo nghễ thôi, bởi bản tánh nó ngang tàng, mà còn

không được học hành gì cả.

- Thăng Hoàng chết thì ba má nó mất giống nổi dòng. Còn tao cùng lắm bỏ xứ đi vài năm về là người ta quên hết.

Con Mỹ Vy tỏ ra hiểu biết hơn nó nên giảng giải:

- Sức mấy mà người ta quên. Mà không biết chữ nên không đọc báo chứ tao thì đọc thường xuyên. Có những vụ án mà tới hai chục năm mà người ta còn lòi ra xử. Nhất là chuyện giết người, bấy giờ thì đền mạng đó con ơi.

Lúc này thì thăng Sung mới có phần nao núng, nó cầu cạnh Mỹ Vy:

- Lúc đó tao tức với thăng Hoàng quá nên tao không kịp suy nghĩ. Mà có cách nào giải hoà với nó dùm tao không?

Con Mỹ Vy vênh mặt:

- Mà trời nó rồi bắt ong chích nó gần chết mà chỉ giải hoà suông thôi sao. Bây giờ là chuyện người lớn làm việc rồi.

Thăng Sung lo ra mặt:

- Nhà tao nghèo quá lấy đâu ra tiền mà bồi thường viện phí cho nó bây giờ. Hôm trước má tao phải vay mượn khắp nơi mới đủ tiền đền mớ vịt và trứng.

- Cho mà đáng kiếp, không biết thương má mà.

Cả bọn nhóc đứa nào cũng ngồi thừ người ra bên bờ sông, trông về mặt chúng Mỹ Vy cũng biết chúng đang vô cùng hối hận lắm.

Tất nhiên rồi, ông bà thường có câu "Chưa Đánh Được người Thì Mặt Đỏ Như Vang, Đánh Được Rồi Thì Mặt Vàng Như Nghệ" mà chẳng sai tí nào. Tuy vậy, nhưng Mỹ Vy vẫn cảm thấy tội nghiệp chúng, dầu sao chúng cũng không được cặp sách đến trường như nó với thăng Hoàng, vì ở cái miền quê này được đi học đã là cái điểm phúc. Còn hầu hết lũ con nít nhà nghèo đều phải chăn trâu mướn hoặc mà cua, bắt ốc suốt cả ngày để có được miếng ăn. Nhà con Mỹ Vy cũng túng thiếu nhưng ba má nó đều muốn cho con có chút chữ nghĩa với đời.

Chị em nó đứa nào cũng được đi học, ngoại trừ thăng út chưa tới tuổi tới lớp. Hoàn cảnh của bọn thăng Lượm, thăng Sung gạo phải đóng từng lon. Con Mỹ Vy đã trông thấy bà Năm Trầu khóc suốt mấy hôm hay tin con mình đã hành động dại dột đến như vậy. Cả mẹ thăng Lượm cũng thế. Vậy mà chúng có biết thương người đẻ ra chúng đâu.

Con Mỹ Vy thở dài khi nghĩ đến sự mạng chẳng thành. Nó ngồi chơi với thăng Hoàng thêm chút nữa rồi ra về với nỗi lòng canh cánh.

Thời gian lưu lại ở quê sao mỗi lúc một ngắn dần...

Khoảng trời thơ đại

Chương 7

Buổi chiều con Mỹ Vy đang thơ thẩn ngoài sông thì bọn thằng Lượm, thằng Sung ào tới.

Chúng vây quanh hỏi dồn:

- Sao hả Mỹ Vy? Thằng Hoàng nó có chịu bỏ qua cho tụi tao không?

Con Mỹ Vy đáp cộc lốc:

- Không.

Cả bọn tiu nghỉu trông buồn cười. Thằng Sung vẫn cái giọng hách dịch:

- Mà mày chẳng được việc gì.

Mỹ Vy tức quá buông tiếng mắng:

- Tao không được việc nhưng cũng tốn biết bao nhiêu nước miếng vì bọn mày, không được tiếng cảm ơn còn lên giọng cha nữa hả?

Thằng Lượm biết điều hơn vỗ về:

- Mày hơi sức đâu mà giận cái thằng quý sống ấy! Nó giống như Trương Phi, Lỗ Đạt ấy mà.

Con Mỹ Vy vẫn còn giận, nó tuông ra từng tràng:

- Bọn mày không biết thằng Hoàng nó đau đớn thế nào đâu. Tao chỉ bị chích lây mấy phát mà về nhà còn muốn sốt, huống gì nó... Cái tội của tụi mày lẽ ra phải bắt ong chích lại trừ chứ không chỉ bồi thường tiền thuốc đâu.

Nghe thế, đứa nào cũng thấy nổi gai ốc. Vì chúng chỉ có thể dùng hình phạt đó với kẻ khác, chứ bản thân thì làm sao chịu nổi dù chỉ một nhát chích của con ong.

Thằng Lượm mở miệng dụ:

- Tao biết mày với thằng Hoàng thân thiết lắm Mỹ Vy. Mày cố thuyết phục nó thêm lần nữa chắc là nó sẽ chịu.

Song con Mỹ Vy lắc đầu:

- Tao thua rồi. Chỉ còn có điều là tụi mày dẫn xác tới bệnh viện xin lỗi nó thì may ra...

- Nhưng tao thấy nó bây giờ thì sượng mặt lắm!
- Sượng cũng phải chịu. Bởi chính tụi mày gây ra tai họa mà. Thăng Lượm im lặng nhưng như suy nghĩ. Nhìn khuôn mặt biết phục thiện của nó, con Mỹ Vy thấy hy vọng được phần nào. Tuy nhiên, còn thằng Sung nó vẫn bướng bỉnh ngồi quay lưng về phía bọn nhóc.
- Đứa nào thích nghe lời con Mỹ Vy thì tùy. Còn tao không đời nào đi xin lỗi nó.

Những lời cao giọng của thằng Sung làm tụi nhóc hoang mang.

Chúng đưa mắt nhìn nhau ra ý hỏi phải theo đứa nào.

Thăng Lượm quả quyết trước:

- Tao sẽ đi xin lỗi thằng Hoàng.

Con Mỹ Vy tán dương nó:

- Hoan hô mày. Như thế mới là trượng phu, mới là biết điều!

Thăng Sung vụt chửi xéo:

- Trượng phu là cái con khỉ gì. Bày đặt dùng giọng điệu của phim kiếm hiệp Hồng Kông hả. Đồ chết nhát thì có.

Con Mỹ Vy không chịu thua, nó vươn cổ đấu khẩu:

- Có cái bản mặt của mày mới là đồ dám làm mà không dám nhận lỗi. Để rồi coi, nhà mày sẽ phải điêu đứng vì mày đó Sung à.

Thăng Sung nổi nóng nhào tới tát vào mặt con Mỹ Vy một cái, nó hằm hằm:

- Im miệng đi. Đồ thứ con gái gì mà lắm miệng nhiều lời.

Bỗng dưng bị đánh, con Mỹ Vy đưa bàn tay lên xoa má. Cảm giác đau rát khiến nước mắt nó ứa ra. Thăng Lượm vội bênh vực:

- Ê, sao mày đánh con Mỹ Vy vậy?

Thăng Sung quát tháo lại:

- Ủ, tao đánh nó đó mày làm gì được tao?

Vốn nhỏ con hơn thằng Sung nên thăng Lượm không dám nghênh chiến lại. Nó chỉ lăm bắm trong cổ họng một câu nghe thiệt nhỏ:

- Con trai mà đánh con gái là tồi.

Không hiểu thằng Sung có nghe rõ không mà nó nhặt cục đá ném vô lưng thăng Lượm một cái khá mạnh. Đau điếng người, thăng Lượm không dẫn được, phản công lại:

- Mày là cái thá gì mà muốn đánh đứa nào thì đánh.

Thăng Sung ngang tàng chống nạnh kênh kiệu:

- Tao đánh mày và đánh cả những đứa nào dám chống lại tao.

Có lẽ không chịu nổi ức chế, thăng Lượm bất ngờ nhào tới dùng đầu hất mạnh làm thằng Sung té lật lọng xuống sông. Nó nhặt những

viên đá gần đó ném tới tấp:

- Cho mày làm tinh làm tướng nè. Ngày hôm nay tao phải chơi với mày tới cùng.

Bọn nhóc không đưa nào lên tiếng can thiệp dù tận mắt thấy thằng Sung đang chơi với ở dưới nước. Có lẽ chúng cũng bất mãn trước hành động ỷ mạnh, hiếp yếu của thằng Sung nên chỉ đứng giương mắt nhìn. Kết cuộc sự đánh trả của thằng Lượm đã khiến thằng Sung phải túa máu đầu, sưng u trán. Nó vừa lặn hụp né tránh vừa chửi ầm ĩ lên:

- Thằng khốn kiếp. Tao mà lên được là chết mất xác với tao.

Sợ hậu quả lại xảy ra quá đáng giống như chuyện thằng Hoàng, con Mỹ Vy vội vã can ngăn lại:

- Thôi chơi như thế là đủ rồi.

Thằng Lượm sau một hồi phản kích giờ mới chịu ngừng tay. Nó ngó khuôn mặt lem luốc, nước và đất của thằng Sung mà nghe lòng hả dạ.

- Tha cho mày đó! Song từ nay đừng có bày đặt ăn hiếp tao và mọi người.

Nói rồi thằng Lượm kéo con Mỹ Vy bỏ đi, mặc cho thằng Sung ở đó suy nghĩ về sự ngổ ngáo, anh chị của mình.

Khoảng trời thơ dại

Chương 8

Tưởng sau trận đòn phản công của thằng Lượm, thằng Sung đã bỏ tật ăn hiếp bạn bè và ít quậy phá hơn, nào ngờ nó còn tệ hại hơn lúc trước. Nhất là khi thấy bọn nhóc không còn tôn sùng và nể nang nó nữa. Thằng Sung nghĩ ra cách phục thù thằng Lượm ác ôn hơn cả việc đã bắt ong chích thằng Hoàng. Vì nó cho rằng chính thằng Lượm đã truất phế ngôi vị Thủ Lĩnh của nó trong mắt bọn nhóc của làng này.

Sáng nay, thằng Sung không lừa trâu ra đồng như mọi ngày, mà nó chờ má nó lấy rổ ra đìa hốt cá mới bắt đầu thực hiện công việc đang toan tính. Trước tiên nó hì hục vác xà beng đào đất khoanh tròn làm thành một cái lỗ sâu khoảng năm tấc ở ngay lối mòn đằng sau nhà

nó, nơi có bụi tre làm ranh giới giữa nhà nó và nhà thằng Lượm. Khi cái lỗ đã hoàn thành theo ý nó, thằng Sung đem dao ra chặt một cây tre chẻ thành từng miếng có vót nhọn đầu trông như những cây chông khiến em nó trông thấy phải ngạc nhiên:

- Ủa, anh hai tính chơi trò chông càn giặc Mỹ sao mà gọt đẽo thứ này?

Thằng Sung không giải thích mà quát tháo em nó:

- Biến đi chỗ khác. Ở đây lạng quạng tao chọt một cái lũng bụng bây giờ.

Em nó sợ hãi nhích vội ra xa nhưng vẫn lăm lét đưa mắt nhìn. Mà không nhìn sao được khi nó thấy việc làm của anh nó thật lạ.

Thường ngày thằng Sung chỉ đẽo gọt nạn ná để bắn chim hoặc làm những chiếc bẫy bằng lưới giạt cua đồng chứ đâu có đào đất để rồi chẻ tre vót chông như hôm nay nó đang thấy. Dầu trong lòng gợn lên đầy thắc mắc, nhưng em thằng Sung rất nể sợ anh hai nó nên không dám hỏi gì nhiều. Nó theo dõi một hồi rồi cũng chán bỏ đi chơi bắn bi với lũ bạn. Cuộc vui làm nó quên mất những gì đã trông thấy cho đến lúc nghe bụng đói mới ba chân bốn cẳng chạy về nhà kiếm thức ăn bỏ bụng. Nhưng thay vì đi đường lớn, nó lại đi tắt qua nhà thằng Lượm bằng con đường mòn mà hai nhà thường dùng để đi lại cho nhanh. Những bước chân của em thằng Sung chạy bình bịch chứng tỏ nó cũng có sức khỏe như anh trai. Một, hai, ba, bốn, năm... "Ai bảo chăn trâu là khổ... chăn trâu sướng lắm chứ... ngồi mình trâu, phất ngọn cờ lau, và miêng hát nghêu ngao..."

- Á... chết con rồi... má ơi...!

Tiếng hát rộn ràng của thằng nhóc bỗng ngưng ngang để thay vào đó là tiếng kêu la thảm thiết pha lẫn sự đau đớn tột cùng. Thằng Lượm đang giúp má nó cho heo ăn ngó ra chỗ bụi tre chỉ kịp thấy một bàn tay vẫy vẫy rồi mất hẳn thì kinh ngạc bỏ việc đó chạy ra xem sự thể. Thật không thể ngờ được khi trước mắt thằng Lượm là một cảnh tượng khủng khiếp nhất trên đời. Nó vừa run rẩy, vừa la làng lên chẳng thành lời:

- Trời... Phật... ơi... em... th...ă...ng... S...ung... lợt... bầy... chô...ng...

May thay lúc ấy con Tý và Mỹ Vy rủ nhau qua nhà thằng Lượm với ý định đưa nó đi xin lỗi thằng Hoàng. Cả hai đứa cùng gọi nó nhưng nó đang sợ hãi đến té đái ra quần nên không thể bật lên tiếng trả lời được. Thấy thằng Lượm ở cuối vườn, con Tý bảo Mỹ Vy:

- Chắc nó đang làm lành với thằng Sung.

Nghe nhắc tới thằng con trai ngang ngược ấy, Mỹ Vy bậm môi nói:

- Tao không nghĩ tụi nó có thể chơi lại với nhau được.

Con Tý chỉ tay về phía thằng Lượm:

- Nếu không chơi được thì sao thằng Lượm lại đứng chỗ ranh giới nhà thằng Sung?

Con Mỹ Vy không thể đáp lại câu hỏi của bạn mà lẳng lặng cùng con Tý ra tận nơi thằng Lượm đang đứng. Vì chưa biết gì, con Tý bạch miệng la:

- Bộ bữa nay mày nặng tai hay sao mà tụi tao kêu khàn cả giọng mà không thềm nghe vậy?

Lúc này thằng Lượm đã có thể quay lại, song nó cũng chỉ trêu tráo trả lời:

- E...m th...ằng... S...ung... b...ị... b...ị...

Bốn tia mắt của hai nhỏ con gái cùng hướng vào cái chỗ thằng Lượm đang nhìn và thất kinh một lượt. Con Tý hét lên trước:

- Cha mẹ ơi... có án mạng...

Con Mỹ Vy hồn vía cũng bay tận lên trời xanh:

- Em thằng Sung... chế...t ...

Phải. Trước mặt bọn trẻ là một cái hố có cắm những que tre vót nhọn chổng lên tua tủa và thân xác thằng nhỏ nằm bất động vắt ngang qua miệng lỗ. máu từ các vết thương do cọc nhọn đâm phải túa ra đỏ ngòm quần áo và thấm sâu vào trong đất khiến con Tý lẫn Mỹ Vy quay lưng chạy ra đường kêu la ầm ĩ cả xóm lên. Những người lớn có mặt ở nhà bắt đầu kéo nhau qua. Thấy em thằng Sung vẫn còn thoi thóp thở, họ bèn đưa đi bệnh viện cấp cứu rồi mới báo cho má nó biết. Từ ngoài đồng chạy về với mớ cá tát được, bà Năm Trầu đã té xỉu trước cổng nhà khi hay sự thể xảy ra cũng là do thằng Sung, thằng con ngỗ nghịch trời đánh của bà gây ra. Khi tỉnh dậy, bà vừa tát, vừa dấm cả hai tay vào người nó rồi gào khóc:

- Sung ơi... là Sung... sao mày lại nỡ hại em mày như thế chứ! Nó có tội tình gì đâu, cũng nghèo, cũng đói như mày mà...

Lần đầu tiên mọi người thấy thằng Sung khóc, nhưng dường như nước mắt của nó không làm cho ai xúc động mà họ còn cất tiếng mỉa mai thêm:

- Nó cố ý làm hại thằng Lượm kia. Nhưng "Gậy Ông Đập Lưng Ông" nên mới trúng thằng em nó sa xuống cái hố chông của nó. Chà, giá như thời chiến tranh nó có mặt thì chắc chắn trở thành Dũng Sĩ diệt

Mỹ rồi.

Trước sự kiện này, thằng Lượm cũng nghe toát mồ hôi lạnh dù nó may mắn không trở thành nạn nhân. Ôi, nếu như nó sui rủi sa vào cái hố đầy chông nhọn kia thì thằng Sung sẽ hả hê, khoái trá lắm! Thằng Lượm vừa nghĩ vừa rùng mình liên tục, nó không ngờ thằng Sung lại ác ôn đến chừng này. Việc bắt trói thằng Hoàng rồi thả ong vò vẽ chích đã là chuyện động trời. Nay nó lại đào lỗ cắm chông hồng mong thằng Lượm bị cọc đâm thủng bụng. Nhưng ông trời có mắt... chỉ tội nghiệp cho thằng em của nó không biết sống chết ra sao.

Thằng Lượm bảo con Tý:

- Mày hãy lo đề phòng thằng Sung đó! Tao nghi qua chuyện này rồi sẽ đến lượt mày.

Con Tý cũng hoang mang ra mặt:

- Mày là con trai nên nó chọn cách trả thù dữ dội. Còn tao con gái chắc nó chỉ bạt tai vài cái cũng đủ hả giận rồi.

Thằng Lượm còn đủ tinh thần hù:

- Không dám nó nhẹ tay cho mày nhờ. Theo tao nghĩ chắc nó sẽ bỏ mày vô bao đem trấn nước hoặc treo trên cành cây rồi cắt dây cho rớt xuống.

Con Tý nhảy dựng lên như thể bản án của thằng Sung đang quàng vô cổ nó:

- Ôi... đừng làm thế! Tao chết mất...

Mỹ Vy này giờ không ra miệng song trông nó có vẻ bình tĩnh hơn.

Nó trấn an con Tý:

- Tao tin thằng Sung sẽ không hành động mù quáng nữa. Bởi vì sau sự kiện xảy ra này, nó sẽ phải sáng mắt mà nhận định những điều sai trái do nó gây nên rồi.

- Nhưng nếu như thằng em nó không sống được?

- Thì nó sẽ ân hận. Vì lỗi này do chính nó tạo nên.

Con Tý vẫn có đầy lòng nhân. Nó chấp tay tự cầu nguyện:

- Mô phật. Cầu cho thằng em nó tai qua nạn khỏi, tao sẽ đem con chim chích chòe mà tao bắt được hôm trước đem phóng sinh để tạ ơn.

Con Mỹ Vy cũng góp lời:

- Còn tao thì đem mấy con cá lia thia thả lại ruộng dù đã hứa cho thằng Hoàng. Riêng thằng Lượm không có gì để cầu xin song tự đáy lòng nó luôn mong muốn thằng Sung đừng tạo nên thù hận nữa.

Khoảng trời thơ đại

Chương 9

Thật may mắn cho thằng Sung là em nó đã thoát chết. Nhưng số tiền viện phí để cứu nó lại không đơn giản một chút nào. Bà Năm Trầu đã phải bán căn nhà đang ở mà vẫn còn thiếu nợ một món tiền khá lớn không biết chừng nào mới trả được. Bà trách mắng thằng Sung hằng ngày:

- Chỉ tại mày quá ngỗ nghịch nên nhà mình mới ra nông nỗi này.

Thằng Sung biết lỗi nhưng vẫn lụ lạo bấu với má nó:

- Ai biểu má sinh tui ra làm chi. Giá mà tui được đi học như thằng Hoàng, con Vy thì tui đâu có thời gian nghịch ngợm, đâu có bị tui nó lên lớp thầy đời.

Nghe thấy vậy bà Năm Trầu chỉ biết khóc oán trời. Bởi từ trong thâm tâm bà đâu có mong cái nghèo khổ đeo đẳng mãi để cho con bà thất học, đi chăn trâu rồi có cái đầu suy nghĩ hạn hẹp đến ngu xuẩn.

Qua việc thằng Sung đi ăn cắp vịt và trứng của nhà thằng Hoàng, việc bắt trói thằng Hoàng cho ong chích, rồi lại đến việc lỗ cắm chông để phục kích thằng Lượm đã nói lên tất cả sự thất học mà ra. Nhưng bà Năm Trầu có muốn thế đâu. Bà cũng mơ ước những đứa con bà sinh ra chúng đều ngoan ngoãn, dễ thương học hành đến nơi đến chốn. Song đâu phải nỗi ước mong nào cũng trở thành hiện thực. Chồng bà chết sớm để lại cho bà gánh nặng gia đình với tài sản là những đứa con còn quá nhỏ chưa hiểu gì đến hai chữ "nhọc nhằn". Vì cuộc sống khó khăn bà đã phải bươn chải bằng đủ mọi thứ nghề, nhưng cũng chỉ kiếm được miếng ăn cho các con lót dạ chứ không lo nổi cho chúng manh áo sạch và vài quyển vở đến trường. Thế là anh em thằng Sung mặc sức rong chơi, gây gỗ và đánh lộn mà không ai kèm cặp. Đầu năm vừa rồi bà phải nhận cho nó đi chăn trâu mượn để bớt thời gian lêu lổng. Vậy mà, không ngờ biết bao cố sự đã xảy ra.

Thằng Sung không ngồi nhà cho má nó nặng nề lâu. Nó phúi quần đứng dậy rồi lững thững ra khỏi nhà với ý định tìm một chỗ nào đó yên tĩnh nằm ngủ, bất chợt nó trông thấy con Tý và con Mỹ Vy đang sánh nhau ở đằng xa liền dậm chân bước tới:

- Ê... đứng lại cho tao hỏi.

Tuy chưa nhìn thấy thằng Sung mà chỉ nghe tiếng, con Tý đã lôi con Mỹ Vy chạy trốn chết, vì sợ nó trả thù mình.

Vậy là từ đó thằng Sung không còn ai làm bạn nên mặc cảm cô đơn của nó cứ lớn dần. Cứ hễ nó đi tới đâu là bọn trẻ cứ tránh xa nó tới đó cho đến một hôm, nó chộp cổ được con Mỹ Vy:

- Mà mày đang định đi đâu?

Mỹ Vy nhìn trân trân vào mặt nó:

- Tao đi từ giã bạn bè.

Thằng Sung khẽ nghênh đầu:

- Có tao trong số đó không?

Con Mỹ Vy không nỡ chối, nói đôi đường:

- Nếu như mày còn nghĩ tao là bạn thì mày sẽ có tên.

Thằng Sung hậm hực lừ mắt ngó:

- Tao không thèm xin xỏ.

- Mày vẫn cao giọng như thế sao?

- Tất nhiên. Bởi tao từng là Thủ Lĩnh của tụi mày.

Tuy rất e ngại sẽ lãnh một cái bạt tai vô mặt, con Mỹ Vy vẫn can đảm dài giọng:

- Mày quả là đứa không hề biết hổ thẹn. Sao mày không nhìn lại mày coi có giống cái con giáp nào không? Ờ... mà giống... con trâu và... con lợn...

Bị con Mỹ Vy châm biếm, thằng Sung giơ tay toan động thủ nhưng con nhỏ đã nhanh hơn co cẳng chạy để thoát thân. Không thèm rượt đuổi như mọi khi, thằng Sung ngồi xuống bờ ruộng dùng hai chân đạp mạnh làm lầy đất quanh chỗ nó. Một con rắn nước vô phước bò ngang qua hứng chịu cơn tức tối của thằng Sung bị nó chộp cổ kéo đứt đôi. Cả bọn cua đồng vừa ló đầu ra khỏi hang cũng nát người dưới bàn chân to bè của nó. Thằng Sung trông giống như một gã Lỗ Đạt nổi cơn điên không sai một chút nào. Nó bắt đầu gào thét làm lũ chim đồng hoảng sợ bay vụt mất bỏ lại sự tĩnh lặng của khoảng trống mênh mông chỉ có gió và nắng cùng màu sắc hài hoà, thiên nhiên trên cánh đồng.

Giữa lúc cơn khùng của thằng Sung đang sắp sửa dâng cao tột độ thì một cơn mưa bóng mây trút xuống làm nó ướt sạch cả người.

Những giọt nước man mác của ông trời đã xoa dịu sự nổi loạn nơi thằng Sung nên sau đó nó quay trở về nhà lấy xe đạp lên bệnh viện. Nhưng khi chứng kiến thấy thương tật của đứa em, thằng Sung mới

hối tiếc cho sự ngông cuồng, ngu xuẩn. Nó ôm mặt khóc hù hụ, mặc cho những ánh mắt chung quanh ngó nhìn, lăm tưởng.

Khoảng trời thơ dại

Chương 10

Ngày con Mỹ Vy đi, thằng Hoàng đã cố trốn bệnh viện về. Nó đưa qua cho con bé rất nhiều thứ đồ dùng của nó và cả chục trứng vịt luộc còn nóng. Giọng thằng Hoàng không kém chi người lớn:

- Mà đem trứng theo để ăn đường. Còn mấy thứ này thì đem lên đó mà xài để đừng có quên tao. Chừng nào rảnh xin ba má mà về đây chơi với tao nghe?

Câu nói đó làm con Mỹ Vy muốn khóc.

- Ủ, tao sẽ về đây thăm mà mà.

Thằng Hoàng còn dặn thêm:

- Nếu không có tiền đi xe thì cứ viết thư cho tao, tao sẽ gửi lên.

Con Mỹ Vy tự ái:

- Mà khỏi lo chuyện đó! Tao dành dụm được rồi.

Mặc dù con Mỹ Vy nói thế thằng Hoàng vẫn chìa ra con heo đất. Nó dúm vào tay bạn:

- Mà hãy giữ lấy, khi kẹt lắm hãy xài. Tao bỏ ống từ tết tới giờ chắc cũng khá khá đó!

Món này thì con Mỹ Vy không chịu nhận, nó giẫy nảy từ chối:

- Thôi mà hãy đem về đi Hoàng. Tao không muốn lạm dụng lòng tốt của mà nhiều như vậy.

Nhưng thằng Hoàng vẫn cố tình nhét vào giỏ quần áo của con Mỹ Vy.

Nó nhiệt tình hơn lúc nào hết:

- Tao cho mà chứ có phải mà xin đâu. Cứ cầm lấy rồi có lúc phải dùng.

Mỹ Vy khẳng khái trả lại con heo đất cho thằng Hoàng, nó dứt khoát:

- Tao không lấy. Mà đừng có bắt buộc, tao sẽ giận không thèm về thăm nữa đâu.

Thằng hoàng xùi nét mặt, song nghĩ gì đó nó không ép con Mỹ Vy

nữa. Cuộc dọn nhà bắt đầu, kẻ vào, người ra rồi rít lên cả tiếng đồng hồ. Thằng Hoàng cũng không ngồi yên, nó phụ dọn dẹp những gì trong khả năng của nó. Người trong xóm túa đến tiễn gia đình con Mỹ Vy khá đông. Người cho thứ này, kẻ tặng thứ khác ồn ào cả lên, cảm động không kể xiết. Bà ngoại con Mỹ Vy thì ngồi khóc, hôn từng đứa cháu với lời dặn mấy đứa phải ngoan.

Giây phút chia tay đến quá nhanh vì tài sản gia đình con Mỹ Vy đem đi cũng chẳng có gì nhiều lắm. Chiếc xe hơi loại nhỏ bắt đầu nổ máy để hồi thúc. Ba con Mỹ Vy vội lớn tiếng bảo các con:

- Lên xe đi mấy đứa.

Những giọt nước mắt của vài người ứa ra cùng với lời chúc đi mạnh giỏi. Thằng Hoàng cũng không nén được xúc động, nó giữ chặt tay con Mỹ Vy:

- Mà nhớ về thăm tao nghe.

Con Mỹ Vy sụt sịt:

- Ừ, tao nhớ...

- Mà lên thành phố ráng học cho giỏi đặng sau này làm bác sĩ.

Đang buồn bã nhưng con Mỹ Vy cũng phải bật miệng cười:

- Mà mong tao làm bác sĩ về đây để chích mày hả?

Thằng Hoàng khẽ nhếch môi:

- Chứ sao. Tao biết mày chữa bệnh lành tay lắm.

Con Mỹ Vy nói đùa:

- Được rồi, tao sẽ làm bác sĩ. người đầu tiên tao sẽ chích là mày.

- Rất sẵn sàng. Miễn mày đừng quên tao là được.

Đó là những câu từ giã cuối cùng của con Mỹ Vy và thằng Hoàng vì chiếc xe đã chuyển bánh. Hai đứa không nói gì với nhau nữa bởi sự xúc động đã dâng nghẹn cả lời. Chỉ có đôi cánh tay là giơ lên vẫy vẫy đồng loạt với cánh tay trong giờ phút chia xa. Thằng Hoàng đứng chôn chân tại đất rất lâu dù ba má nó đã thúc giục cần phải trở lại nằm bệnh viện.

Chiếc xe đã đưa con Mỹ Vy đi mất, biết đến bao giờ nó mới có dịp về thăm. Thằng Hoàng nghe buồn, hụt hẫng, một nỗi buồn lẫn át mọi nỗi buồn mà nó gặp trong đời. Xa con Mỹ Vy nó đâu còn đứa bạn nào thân thiết để mà chơi, mặc dù quanh nó bọn trẻ trong xóm cũng nhiều vô kể. Hôm qua thằng Lượm đã đích thân tìm đến bệnh viện xin lỗi nó và mong nó mau xuất viện để về nhà. Lúc ấy, thằng Hoàng đâu còn lòng dạ nào để giận mãi nên đã đồng ý tha cho nó. Thằng Hoàng hướng mắt nhìn con đường làng vương đầy bụi vì chiếc

xe vừa đi qua. Nó muốn tìm hình ảnh con Mỹ Vy song tất cả chỉ là khoảng không in dáng lũy tre làng và đàn trâu đen đũi. Giữa lúc đó thì thằng Lượm và con Tý đen mò đến, trên tay chúng đứa nào cũng có một món đồ được gói gém cẩn thận bằng tờ giấy đỏ hoa.

Thằng hoàng âu sầm hỏi:

- Tụi mày đi đâu vậy?

Con Tý ngó dáo dác:

- Tao với thằng Lượm tới tiễn chân con Mỹ Vy.

Thằng Hoàng lơ đãng hỏi:

- Tụi mày chậm quá trời. Nó đã đi xa rồi còn đâu.

Nghe nói vậy, thằng Lượm hích con Tý:

- Chỉ tại mày lâu lắc, ra vô chài chuốc mãi không thôi.

Con Tý cong môi cãi lại:

- Ai biểu mày tới muộn. Hôm qua tao đã hẹn mày bảy giờ sáng phải có mặt thế mà chờ mãi tới tám giờ mới thấy mày lò dò sang:

Thằng Lượm gãi đầu chỉ tay vào gói quà:

- Tại tao mắc đi mua đồ tặng con Mỹ Vy chứ bộ.

- Sao mày không mua hồi tối?

- Hôm qua tao chưa có đủ tiền. Mãi tới sáng hôm nay tao mới xin má tao cho đủ số để mua chiếc cặp da này đây. Vậy mà uống quá, nó đi mất tiêu rồi.

Con Tý tiếp lời thằng Lượm, nó cũng ngó xuống gói quà trên tay mình:

- Còn tao thì mua tặng nó cái nón để đội đi học đây nè. Không biết làm sao mình gửi lên cho nó được.

Rồi quay qua thằng Hoàng, con Tý tò mò hỏi:

- Mày nhanh chân nhất, mày cho nó cái gì?

Thằng Hoàng đáp trong trạng thái dăm chiêu:

- Tao cho nó con heo đất của tao, song nó không chịu nhận.

Con Tý kêu toáng lên:

- Trời. Vậy là nó không mang theo được chút quà của đứa nào.

Thằng Hoàng nhìn con Tý:

- Mày đừng lo. Nó không nhận nhưng tao thừa lúc nó không để ý bỏ con heo đất vô giỏ quần áo của nó rồi. Chắc lên thành phố mở ra nó sẽ thấy.

Ba đứa nhỏ cùng một lúc nhìn nhau. Dưng như tâm tư chúng có cùng một ý nghĩ. Thằng Lượm ngồi xuống gốc bần trước tiên:

- Vậy là quà của con Tý với tao bị ế.

Thằng Hoàng an ủi:

- Không ế đâu. Tụi mày cứ cắt, chừng nào có dịp sẽ gởi lên cho nó.

Con Tý đen có ý kiến:

- Tao đề nghị thế này nhé! bắt đầu từ ngày mai tụi mình sẽ bỏ ống đến cuối năm đập ra góp vào rồi đi lên thành phố thăm con Mỹ Vy.

- Tao nhất trí.

- Tao cũng đồng ý.

Thấy không đứa nào phản đối, con Tý đen toét miệng cười. Nó thò tay vào túi lấy ra nim đậu phụng rang chia đều cho mỗi đứa một ít rồi cùng ăn. Cả ba như tạm quên đi sự vắng mặt của con Mỹ Vy.

Chúng nói chuyện với nhau và đùa giỡn cho đến khi trông thấy bà ngoại Mỹ Vy từ trong nhà đi ra. Thế là những nụ cười tạm thời vụt mất để thay vào đó là nỗi thiếu thốn một cái gì.

Thằng Lượm khẽ chép miệng:

- Con Mỹ Vy nó tốt lắm. Chính nhờ nó mà tao mới có dịp làm hoà lại với mày đó Hoàng à.

Con Tý đen cũng không chịu ngồi yên, nó hình dung lại chuyện con Mỹ Vy đã giúp đỡ nó:

- Hôm bữa tao vô ý làm mất của má tao tờ giấy bạc năm ngàn. Con Mỹ Vy đã phụ với tao đi bắt cua bán để đền vô số tiền đó! Chứ nếu không chắc tao phải bị đòn mười roi.

Thằng Hoàng ngồi trầm ngâm rồi vụt bỏ đứng lên, nó như muốn tạm quên chuyện con Mỹ Vy vắng mặt:

- Thôi giải tán đi tụi bây. Tao còn phải trở vô bệnh viện ít ngày nữa lận. Chừng nào về tao xin ba tao con vịt nướng đãi tụi mày.

Tý đen nghe thềm chảy nước miếng:

- Tao nhớ hôm trước mày đã hứa một lần rồi phải không Hoàng?

Thằng Hoàng nghe nhắc ngậy mặt rồi gật gù:

- Ừ, phải. Nhưng lần này thì chắc chín không có hụt nữa đâu.

Vốn ham ăn, con Tý đen bàn trước:

- Tao sẽ rang muối tiêu để dành.

Thằng Lượm xía miệng vào:

- Thịt vịt ai mà chấm muối tiêu. Để tao nhổ gừng làm nước chấm.

Con Tý đen hít hà:

- Ái chà, mới nói là tao đã ngửi thấy mùi thịt vịt nướng thơm lừng rồi tụi bay.

Đang dợm chân định bỏ về, thằng Hoàng quay lại cốc nhẹ lên đầu nó:

- Con gái gì mà ham ăn quá trời.
Không vừa, con Tý vắn cổ lại:
- Xí, con gái ham ăn khó kiểm soát nghe mày.
Cả bọn cùng cười giòn. Sự hồn nhiên trở về trong tâm hồn chúng,
những đứa trẻ đang nhìn cuộc đời toàn màu xanh.

Khoảng trời thơ dại

Chương 11

Thế mà đã sáu bảy năm, Mỹ Vy không có dịp về quê vì cuộc sống gia đình như cỗ máy hoạt động không lúc nào ngừng nghỉ. Mỹ Vy đi học một buổi, một buổi phải phụ bán hàng với má đâu còn thì giờ để nhớ tới các bạn ở quê nhà. Cũng có đôi lúc ngồi buồn, cô bé nghĩ đến thằng Hoàng và con Tý, nhưng chỉ ít phút thôi vì hình như tất cả đã bị lùi vào ký ức. Ở trường học, Mỹ Vy có bạn mới. Cuộc sống thay đổi và cô bé cũng lớn dần theo mỗi tết hàng năm. Con heo đất mà thằng Hoàng nhét vào giỏ của nó năm xưa, vẫn còn giữ làm kỷ niệm, dù tiền nó đã tiêu hết vào những lúc kẹt trong việc học hành.

Giờ đây Mỹ Vy đã trở thành một cô bé gái đang chớm tuổi dậy thì. Cái vóc dáng nhỏ bé đen đui đã thay vào đó nét xinh tươi của một bông hoa thành thị. Mỹ Vy với dáng người cân đối, đầy đặn và gương mặt thật duyên dáng đã làm thu hút nhiều bạn trai. Song từ khi gặp lại được Hoàng, cô bé đã thấy tuổi thơ của mình trở về trong cuộc sống. Tuy cả hai không còn vầy vùng, bơi lội dưới sông. Ngồi trên lưng trâu thả diều trong những buổi chiều tuyệt đẹp có ánh hoàng hôn đang từ từ lặn tắt. Không còn được ăn món vịt nướng bao đất sét, và không còn tự nhiên như cái thuở thiếu thời gọi mày xưng tao.

Gặp lại Hoàng, Mỹ Vy mừng rỡ chừng như không có gì sánh được.

Song đôi khi chợt nghĩ đến một cái gì đó xa vời, cô bé lại thấy lòng dấy lên niềm suy nghĩ vu vơ:

- Xời ơi! Bộ hai người đang quay lại video dĩ vãng sao mà ngồi ngây người ra lâu quá vậy? Quán chè thập cẩm chắc là người ta đã bán

hết từ lâu rồi.

Tiếng của Ngọc Như toang toác lên làm tất cả ký ức trong Hoàng và Mỹ Vy bị dừng lại. Ngọc Như chỉ ngón tay vào hai người còn đang ngơ ngác nét mặt vì hồi tưởng:

- Buồn cười ghê. Khi không làm người ta hụi ăn chè một cách có tính toán vậy đó.

Bây giờ thì Hoàng đã bừng tỉnh với nụ cười thật tươi:

- Không có hụi đâu Ngọc Như ơi! Nếu hết chè thì mình sẽ ăn thứ khác.

Lần này Ngọc Như hí hửng:

- Thứ khác hả? Nhưng liệu Hoàng có đủ tiền để bao không?

Cậu con trai vỗ vào chiếc túi nơi ngực áo:

Miễn là Ngọc Như đừng đòi vô nhà hàng. Còn bình dân thì Hoàng dư sức:

Ngọc Như lôi Mỹ Vy ra đứng giữa:

- Mà làm chứng nghe Vy.

Mỹ Vy cười:

- Mà làm to chuyện để chi, Hoàng không dám xù đâu.

Tuy nghe Mỹ Vy nói vậy, Ngọc Như vẫn tưng tưng:

- Biết đâu được mà. Tao không có tin ai.

Thấy Ngọc Như phát ngôn như thế, Hoàng vội đứng lên mời lần nữa:

- Ngọc Như không tin thì ta đi bây giờ nghe. Hai người cứ việc chọn nơi mà mình muốn đến.

Mỹ Vy bảo với bạn:

- Mà có tâm hồn ăn uống hơn thì cứ việc chọn thực đơn đi.

Ngọc Như không khách sáo:

- Đi ăn mì hoành thánh.

- Thôi. Bây giờ chiều tao khoái ăn gỏi cuốn hơn.

- Trời. Thứ tương ấy cay xé lưỡi tao không ham đâu nhỏ.

- Thế thứ hoành thánh của mà béo ngậy tao chẳng hợp khẩu đâu.

Ngồi nghe ý kiến của hai nhỏ bạn gái, Hoàng chỉ cảm thấy buồn cười.

Con gái thật là phức tạp không giống bọn con trai chút nào. Hoàng nhớ tới thằng Lượm ở quê nhà và những bữa ăn Dã Chiến của hai thằng mỗi khi cậu nghỉ học về thăm. Chỉ vài con ốc bươu bắt vội ngoài đồng hoặc con cá nướng trui, hai thằng cũng có thể ngồi tán gẫu. Riêng con Tý bây giờ đã lớn, nó không vùi vỉnh Hoàng như hồi lúc nhỏ con Mỹ Vy đã đi xa. Mỗi lần về, Hoàng mang quà đến cho nó, nó lần lựa mãi không chịu nhận. Thế nhưng nếu chẳng có gì thì

nó lại trách hờn. Con gái chắc đứa nào cũng như đứa này thôi, bọn con trai không khéo chiều thì mấy nhỏ cứ tha hồ giận dỗi.

Tỏ ra hiểu tâm lý, Hoàng đề nghị:

- Thôi thế này nhé! Đã lâu rồi Hoàng không ăn món bột chiên. Nếu Mỹ Vy và Ngọc Như không chê thì ta đi ăn rồi ghé thưởng thức món kem su su, được chứ?

Không ngờ cả hai nhỏ con gái đồng ý gấp:

- Tuyệt quá trời rồi, Mỹ Vy ơi! Mà mau đi thay đồ kéo muện.

Mỹ Vy cười với Hoàng:

- Thôi, đi ba người xui lắm!

Thấy bạn nói thế, Ngọc Như xụ mặt xuống:

- Phải rồi, mà muốn nói tao là người thừa chứ gì.

Hoàng phải một phen đấm chính:

- Mỹ Vy giống mà Ngọc Như.

Song cô bé giãy giụa lên như đĩa phải vôi:

- Không dám giống đâu, cái mặt nó nghiêm nghiêm là nó nói thiệt đó!

Dù cố nhin, Mỹ Vy cũng phải cười. Cô bé dấm vào lưng bạn thùm thụp:

- Con khỉ. Chỉ chọc có chút xíu mà đã giống tề thiên rồi.

Ngọc Như đồng đánh nói:

- Xí, tao đẹp như vậy mà giống đại thánh ở chỗ nào.

- Hi... hi... mà giống ở chỗ ngựa gãi lưng tung đó.

Bị chọc quê, Ngọc Như càng giống khỉ. Con bé nhăn nhó trông tức cười.

- Mà nhớ nghe Mỹ Vy. Thứ sáu này có môn toán tao không cho mà copy đâu nhé!

- Hứ! Làm như mà học giỏi lắm không bằng, copy mà tao lãnh trúng con ngỗng thì thiệt là oan.

- Xí, còn lâu. Tao là đứa chuyên dẫn đầu lớp chứ đâu phải loại tồi.

Mỹ Vy cười khúc khích:

- Thế hả? Vậy mà không biết đứa nào hôm thứ hai tuần rồi chỉ được có 3 điểm môn văn.

Thấy bạn khai ra cái dốt của mình trước mặt con trai, Ngọc Như xấu hổ dậm chân như kiến cắn:

- Trời đất! Tao chỉ có giỏi môn toán chứ đâu có giỏi môn văn.

- Thế mà cũng bày đặt làm tàng. Tao chỉ yếu môn toán chút đỉnh, còn tất cả thì qua mặt mà vèo vèo đó nhỏ.

Câu nói của Mỹ Vy càng khiến cho Ngọc Như biến thành hề, cô bé

làm nhiều động tác gây cười thêm:

- Mà qua mặt tao mà sao cứ năn nỉ xin học chung vậy nhỏ?

Mỹ Vy trả lời tỉnh queo:

- Có gì đâu. Bởi tao muốn chúng ta cùng tiến bộ chung ấy mà.

Ngọc Như trề môi:

- Ế hê... thì ra bây giờ mới biết mày bày trò để moi kinh nghiệm toán của tao.

- Thì mày cũng có thiệt thòi gì đâu trong khi tao đem hết vốn liếng văn chương truyền lại cho mày.

- Vậy là huề hả nhỏ? Nhưng dầu sao tao cũng thấy không công bằng.

Lần này thì Mỹ Vy nhướng mắt:

- Chà, còn đòi công bằng hả? Vậy hãy nằm dài ra đây tao đánh cái tội học ngu làm hổ mặt thầy Thời, kiểm tra văn mà chỉ được điểm ba. Vớ cây chổi lông gà gần đó, Mỹ Vy đưa lên hạ nhíp như thể đang chuẩn bị đánh đòn khiến Ngọc Như la oai oái:

- Ui da. Mày tính cho tao ăn bánh tết thịt gà thiệt xao nhỏ?

Mỹ Vy làm điệu bộ hống hách:

- Thiệt chứ đâu phải giỡn.

Thế là bỗng nhiên Ngọc Như dịu giọng ngay, cô bé vuốt mũi bạn:

- Thôi cho tao xin can đi mà. Mình làm bạn bè làm thẳng tay sao nữa.

Thời gian bị hai nhỏ kéo chùn ra từ lúc nào cho đến khi đèn trong nhà phải bật sáng mới trông rõ mặt người. Kẻ nóng ruột bây giờ lại là Hoàng, cậu con trai cứ nhấp nhòm trên ghế:

- Trời tối rồi Mỹ Vy với Ngọc Như ơi! Nếu hai công nương cứ đấu khẩu với nhau mãi thì Hoàng e rằng món gì rồi cũng bị người ta bán hết.

Vừa nghe như thế, hai nhỏ con gái im lặng ngay. Và họ hăng hái rời nhà, chứ không lộn xộn nữa. Ba chiếc xe đạp chạy song song trên đường phố, Hoàng đi giữa Mỹ Vy và Ngọc Như với tâm trạng thật vui. Từ khi được lên thành phố theo học tới nay, có lẽ đây là lần thứ hai Hoàng vui như vậy. Còn lần đầu là bữa Hoàng đoạt giải cuộc thời võ thuật hôm nào. Gió mát của bầu trời làm thoải mái tâm hồn của cả ba người. Quán bán bột chiên đón tiếp họ hòa nhập với nhiều thiếu niên nữa.

Ngọc Như vừa ăn, vừa sút sít nước mắm cay:

- Ngon quá hả Mỹ Vy.

Mỹ Vy gật gù đáp:

- Hoàng chọn món này là hợp gu với tụi mình.
Tỏ ra ga-lăng hơn, Hoàng vừa ăn vừa tiếp thêm đu đủ nạo vào đĩa cho hai nhỏ bạn gái. Cậu con trai cũng rất là hồn nhiên:

- Món này là món học sinh thường hay dùng, lúc mới lên thành phố Hoàng ăn một lần hai ba đĩa.
Ngọc Như ngừng ăn trừng mắt ngạo:

- Gì dữ vậy. Bộ Hoàng không sợ bị bể bụng sao?
Hoàng ngẩng lên cười hiên:

- Mình là dân quê mà, bao tử đựng nhiều quen rồi nên đâu sợ bể.
Gặm một miếng bột chiên cho vào miệng, Mỹ Vy vụt rủ bạn:

- Ờ, Ngọc Như nè, sắp tới nghỉ hè mày về quê chơi với tụi tao ít ngày nha?
Vì chưa đi xa bao giờ nên Ngọc Như ngần ngại:

- Liệu có vui lắm không? Tao chỉ sợ...
- Bảo đảm. Nếu không gây ấn tượng cho mày thì tao sẽ chịu phạt kêu mày bằng chị hai.
Hoàng cũng nói vô:

- Quê mình đẹp lắm đó Ngọc Như ơi! Có sông, có đồng ruộng bao la bát ngát và rất nhiều món ăn đặc sản mà trên thành phố Ngọc Như không được thưởng thức đâu. Ví dụ như món thịt vịt nướng bao đất sét.
Vốn rất khoái ăn nên nhỏ Ngọc Như hình mũi lên:

- Ủi dào, đừng đem mấy thứ đó ra dụ dỗ tui ghen.
Mỹ Vy liền dí dỏm:

- Không dám dụ mày đâu. Tao chỉ kể một loạt thứ ăn ra đây là mày sẽ phải đăng ký theo đuôi ngay ấy mà.
Nói rồi không chần chừ, con bé hăng giọng tiếp:

- Này nhé! Mày đã có bao giờ nếm ốc bươu luộc chấm nước mắm gừng chưa? trời... đã lắm! Chưa hết đâu... còn hột vịt lộn ăn thoải mái và bún riêu cua má trắng Hoàng nấu ăn khỏi chê.
Ngó thấy Ngọc Như nuốt nước miếng, Mỹ Vy liền nói nữa:

- Quê tao trái cây thì có nhãn, ổi, xoài . Ồi xoài tượng mà chấm nước mắm đường ngồi nhâm nhi thì hết biết.
Tới đây cô bé Ngọc Như không còn nhịn nổi nữa nên phải phát tướng lên:

- Thôi đừng có kích thích khẩu vị của tao thêm nữa mà. Tao bằng lòng về quê mày một chuyến đó.
Mỹ Vy đưa mắt nhìn Hoàng rồi chum chim miệng cười:

- Phải vậy chứ. Tao biết mày rất dễ chịu dụ khi mà.
Tiếng cười lại thoát ra thật giòn. Cả ba rời quán bột chiên rồi chạy theo sự hướng dẫn của Hoàng để thưởng thức tiếp tục món kem lý tưởng. Tuổi mười lăm là lứa tuổi chưa đánh mất sự hồn nhiên nên Mỹ Vy và Ngọc Như đã đùa giỡn ầm cả đoạn đường tạo nên sự vui nhộn trong lòng tên con trai vừa tìm được bạn.

Khoảng trời thơ dại

Chương 12

Không thể sai lời hứa với Mỹ Vy, Ngọc Như đã xin phép gia đình để về quê bạn chơi một chuyến. Sự háo hức đã khiến cô bé thức dậy lúc năm giờ sáng và quơ đại chiếc túi du lịch của mình nhét vội vàng ít đồ dùng rồi phóng thẳng tới nhà Mỹ Vy.

Thấy cửa nhà bạn còn đóng, con bé dùng cả hai tay vừa dấm vừa kêu:

- Dậy đi đồ lười biếng. Sáng trắng rồi mà còn nằm nướng hay sao?
Mỹ Vy trong bộ đồ lưng bước ra, cô bé vừa hé cửa vừa buồn tiếng:
- Mày làm ơn tắt cái loa phóng thanh đi dùm tao. Mới sáng sớm mà tới đây gây ồn ào cả khu phố! Coi chừng người ta chửi cho là sui lắm đó biết không?

Nghe thấy vậy, Ngọc Như mới vội vàng bịt miệng. Giọng cô bé nhỏ lại:

- Biết rồi... khổ lắm... nói mãi...

Mỹ Vy vẫn chưa tha:

- Nói mãi mày cũng chưa chịu tiếp thu. Con gái gì mà đi tới đâu giống cái chợ đến đó!

Ngọc Như nói xiu:

- Lên mặt "thầy đơ": hoài, tại cái tính tao trời ban chứ tao đâu có muốn.

- Không muốn thì phải sửa. Hồi đó tao cũng giống hệt như mày, nhưng chỉ bị kẻ khác chỉnh một lần là tao bỏ tật ấy ngay.

Bỗng nhiên, Ngọc Như nghe thắc mắc:

- Ai vậy mày?

Vẻ mặt Mỹ Vy thoáng chút ngượng:

- Hoàng.

- A, thì ra cái tên này.

Nụ cười bối ngỡ của Ngọc Như làm Mỹ Vy xấu hổ, cô bé cố gượng chống chế:

- Hoàng là con trai nhưng trầm tĩnh và điềm đạm hơn tụi mình nhiều.

Ngọc Như tra gạn bạn:

- Có khi nào mày và tên Hoàng nghĩ gì khác ngoài tình bạn không?

Mỹ Vy lườm bạn bằng đuôi mắt:

- Đặt câu hỏi vậy bạ.

- Vậy cũng phải trả lời.

- Hoàng là nhân chứng kỷ niệm tuổi thơ của tao.

Ngọc Như tỏ ra mình là người lớn:

- Mày đừng từ nghe dỗi quá. Kỷ niệm tuổi thơ thì ai mà chẳng có. Tao đang muốn hỏi hiện thời nè.

Thốt nhiên Mỹ Vy đâm thùm thụp vào lưng bạn:

- Hiện thời nè... đồ con nít ranh mà cứ thích làm người lớn.

Hai nhỏ con gái giỡn tới đây thì Hoàng xuất hiện. Cậu con trai gọn gàng trong bộ đồ jean và chiếc túi khoác vai. Nụ cười trên môi Hoàng lúc nào cũng dịu dàng như con gái:

- Thế nào hai công chúa, mình lên đường cho sớm chứ.

Vì là người tới trước nên Ngọc Như không bỏ lỡ cơ hội trêu:

- Nè, tới sau rồi tính đánh trốn lảng phải không? Tụi này chờ Hoàng cả tiếng đồng hồ rồi chứ đâu phải giỡn.

Hoàng gãi đầu trông thật dễ mến:

- Thông cảm dùm cho đi nhị vị cô nương. Tại vì ở trọ cho nên phải đợi người ta thức dậy mở cửa chứ.

Ngay lúc ấy chẳng biết từ đâu có một mùi thơm bay tới mũi Ngọc Như, cô bé ra sức hít rồi thừa cơ bắt tội:

- Thông cảm thì được. Nhưng ít ra phải có gì đền bù với cái bụng mới vui.

Biết ý Ngọc Như, Mỹ Vy nói ra:

- Nó muốn đòi ăn đó, Hoàng à.

- Con quỷ này, sao mày biết tao đòi ăn chứ?

- Sao lại chẳng biết. Tao chỉ cần nhìn cái mũi mày hình hình là tao đoán được rồi.

Nghe bạn nói, Ngọc Như thẹn đỏ mặt, quát khế:

- Biết rồi thì im miệng đi, lát nữa tao sẽ chia cho chút đỉnh mà ăn.

Mỹ Vy hứ lên thật lớn:

- Tao không thèm lòng tốt của mày.

Để hai nhỏ bạn gái ngồi cái cọ ở trong nhà, Hoàng lên ra ngoài chốc lát rồi trở vào với một bọc bánh bao đang bốc khói. Đặt xuống trước mặt Ngọc Như, Hoàng tỏ ra ân cần:

- Mình ăn cái này đầy bụng rồi lên đường được chứ?

Ngọc Như tíu tít cười:

- Được! Hoàng quả là ý nhị ghê.

Không để ý đến lời bạn khen, Hoàng cầm một cái bánh trao cho Mỹ Vy rồi nhắc chuyện ngày xưa:

- Hồi đó trước khi rời quê, Mỹ Vy đã mua cho Hoàng một cái bánh bao giống như thế này.

Mỹ Vy bồi hồi nhớ:

- Và hai đứa mình đã ăn chung cái bánh bao ấy ở bệnh viện phải không?

- Vậy là Mỹ Vy đâu có quên, nhưng thôi để chừng nào đặt chân về đến quê mình sẽ ôn lại kỷ niệm nhé!

Ngọc Như tiếp lời bằng cách cầm lấy bánh đưa lên môi cắn một cái rồi nhìn cả hai nói:

- Còn bây giờ thì các bạn hãy ăn đi kẻo tui chịu hết nỗi rồi.

- Xí... cái thứ ham ăn nói hoài không bỏ tặc.

Mỹ Vy nháy mắt về phía bạn rồi cũng thưởng thức món bánh bao của Hoàng mua. Công việc điểm tâm của cả ba mất vài phút, sau đó họ lên đường với cả bao nhiêu điều háo hức.

Ngồi trên chiếc xe đồ dài đông nghẹt, Ngọc Như đã hỏi ướm chừng Mỹ Vy:

- Liệu bà ngoại mày có nuôi nổi tao nửa tháng không?

Mỹ Vy xéch đôi mắt:

- Chưa nói chắc. Còn chờ xem sự co giãn của bao tử của mày.

Cô bé khể lờm lờm:

- Hứ. Mày làm như tao ăn nhiều lắm không bằng.

- Ai biết đâu được. Tao vẫn nghe má mày nói con Ngọc Như nó ăn bằng thúng, uống bằng thùng mà.

- Trời! Mày nói xạo vừa thôi, má tao đời nào lại đi bêu xấu con gái chứ.

- Đó đâu phải là bêu xấu, chỉ tại má mày thiệt thà thôi.

Ngó thấy khách trên xe có người để mắt nhìn mình, Ngọc Như không dám ra mồm nữa. Cô bé hích nhẹ vào hông bạn nhắc chừng:

- Tạm ngưng chuyện của tao đi.

Hoàng nghe thấy cười xoà:

- Thôi để Hoàng kể chuyện ở quê cho Ngọc Như nghe nhé.

Mỹ Vy làm bộ không tán thành:

- Đừng Hoàng. Cứ để cho nó háo hức về tới dưới đó sẽ hay.

Không chịu thua, Ngọc Như vùng cú dấm lên dứ dứ:

- Mà đừng có mà leo mép xúi, nhằm có chịu nổi mấy cú nốc ao của tao không?

Mỹ Vy cũng chẳng phải vừa gì, cô bé bèn hăm dọa tới tấp:

- Tao không biết đánh võ, nhưng sẽ có món trị mày.

- Trên đời này tao chưa hề sợ gì.

- Được rồi, đừng làm bộ nói cứng. Tao chỉ cần bắt con vật nhỏ xíu đưa tới cho nó cắn mày là mày sẽ chấp tay mà lạy ngay.

Ngọc Như trừng mắt lên:

- Nè, đừng có ăn hiếp tao nghe. Mai một tao trở lại thành phố tao sẽ cho mày biết mặt.

Hoàng vui lây trước sự cãi cọ của hai nhỏ bạn gái. Trông họ trẻ con chứ không giống như những đứa bạn còn ở lại quê, sắp đến tuổi lập gia đình để rồi phải già đi vì trách nhiệm và bốn phận. Như con Tý đen bạn của Hoàng và Mỹ Vy ngày đó. Tuy cùng trạc tuổi với nhau song nó đang đánh mất sự ngây thơ qua lá thư mà nó gửi cho Hoàng vài tháng trước báo tin nó đã có người dạm hỏi. Ôi! mười lăm tuổi mà sắp lấy chồng ngộ thiệt. Cứ nghĩ đến chuyện con Tý trong chiếc áo cô dâu mà Hoàng cảm thấy buồn cười, tiếc thắm cho đời nó.

Đúng là con nít ranh vặt mũi chưa sạch. Chuyến này có Mỹ Vy cùng về, Hoàng nhất định xúi nhỏ cùng ngăn cản để cứu con Tý thoát khỏi sự tảo hôn vốn đã thành lệ ở miền quê.

Chiếc xe lao đi vun vút như xé gió làm khoảng cách trong lòng mỗi người hành khách như bị rút ngắn dần. Họ cũng bồn chồn mong đợi mau chóng đến đích như ba người bạn trẻ. Xa xa hai bên đường, đã thấy xuất hiện cánh đồng lúa và gió lúa vào xe đã mang hơi hướm của làng quê.

Hoàng chợt kéo tay Mỹ Vy chỉ vào vườn nhãn bên đường rồi thấp giọng:

- Hồi đó Mỹ Vy đi vườn nhãn này mới trồng mà nay nó đã già rồi.

Mỹ Vy cười tươi chỉ vào ngực mình:

- Thì lúc đó Mỹ Vy cũng còn nhỏ, mà nay trở về đã lớn như thế này.

Cả hai cùng im lặng, song tâm tư thì náo nức. Nổi hời hợt sắp được nhìn thấy quê hương cứ trỗi lên làm Mỹ Vy nhấp nhòm không yên.

Cô bé không buồn chọc bạn nữa mà cứ nhóng mắt ngó cảnh vật bên đường. Cảm giác là lạ, quen quen nhớ dần trong tâm trí dù thời gian trôi qua đã sáu bảy năm dài. Đến quá trưa, giữa lúc mọi người đang mệt mỏi vì phải giam mình hằng mấy tiếng đồng hồ trên chiếc xe chật chội thì Hoàng vụt reo lên:

- Tới rồi bác tài ơi! Cho tụi cháu xuống đây.

Hai nhỏ con gái vội nhốn nháo:

- Xuống hả Hoàng?

Hoàng rời chỗ xốc chiếc túi du lịch trên vai, cậu quay lại bảo hai nhỏ bạn:

- Ngọc Như và Mỹ Vy chuẩn bị xuống xe kẻo nó đưa hai cô nương về bến cuối tận Mỹ Thuận bây giờ.

Nghe nói, Ngọc Như hoảng hốt thót xuống trước:

- Ý... ý... Hoàng phải đưa Như đi đường hoàng kẻo lạc đường Như kiện đó à ghen.

Mỹ Vy nhảy xuống sau, trêu bạn thêm lần nữa:

- Mà chết nhất vừa vừa chứ kẻo lũ bạn tao ở đây nó sẽ được dịp phá phách mà suốt ngày thôi. Thí dụ như nó bắt đĩa cho bám vào chân mà, hay đem răn lại quần quanh cổ giả làm vòng cẩm thạch. Không để Mỹ Vy nói hết câu, Ngọc Như nhảy đồng đồng ở giữa đường.

- Tao không có giỡn kiểu đó đâu nghe mà. Mà mà xúi mấy đứa bạn mà đưa thứ đó nhất tao là có án mạng xảy ra thì đừng có trách. Tao vốn đau tim bẩm sinh mà.

- Hì... hì...! Mà đau tim thì mặc kệ mà, tao chỉ có thể giúp mà báo trước là ở đây đĩa nhiều lắm! Con nào con nấy...

- Oái...

Ngọc Như thoảng thốt vút đại chiếc giỏ của mình nằm lăn lóc trên đường rồi từng từng chạy tới núp sau lưng Hoàng như thể đĩa đang bám vào cô bé. Ai nấy bật cười, riêng Mỹ Vy thì rũ rượi:

- Chao ơi! Mà làm tao vỡ bụng ra bây giờ đó Ngọc Như. Đĩa ở dưới ruộng chứ đâu đây mà mới vừa nghe nói mà đã làm như nó đang bám vào chân vậy.

Ngọc Như thở không ra hơi:

- Tao lạy mà Mỹ Vy ơi! Biết tình trạng thế này tao cóc thêm về quê mà nghỉ hè nữa.

Hoàng thấy Ngọc Như sợ thật, vội trấn an:

- Mỹ Vy chỉ giỡn thôi chứ đĩa nó không dám cắn Ngọc Như đâu.

Dẫu sao nó cũng phải biết hiếu khách chứ.

Liền lúc ấy từ đằng quán nước phía trước có mấy bóng người ào ra, họ bước nhanh về phía cả ba đang đi tới với tiếng gọi thật to:

- Hoàng... Hoàng ơi...! Mà về đó có phải không?

Hoàng phóng mắt lên nhìn rồi mừng rỡ:

- Thăng Lượm và cả Tý đen nữa.

Vừa nghe thấy vậy, Mỹ Vy đã reo lên:

- Ôi... con Tý đen à, sao nó biết mà ra đón mình vậy?

Hoàng vừa lao nhanh vừa giải thích:

- Mình đã viết thư báo trước mà.

Những người bạn cách xa nhau lâu ngày nay mới gặp nên ngỡ ngàng.

Thăng Lượm không nhận ra được Mỹ Vy vì cô bé lúc này lớn và xinh đẹp ra nhiều quá khiến cậu ta cứ trở mắt lên mà nhìn. Riêng Tý đen thì không quên được những đường nét trên khuôn mặt bạn nên chẳng hề nhận lầm dù có thêm kẻ thứ ba.

- Mỹ Vy, tao không ngờ mà về quê thăm tụi tao đó.

Mỹ Vy cũng ôm chầm lấy nhỏ bạn gái khi xưa, tíu tít kêu lên:

- Mà chẳng thay đổi gì cả Tý đen. Vừa trông thấy mà từ đằng xa là tao đã nhận được.

Chờ mọi người nhận định rõ ràng anh chàng Lượm mới dám mấp má môi. Đôi mắt hướng về phía Mỹ Vy đầy ngưỡng ngáp:

- Mỹ Vy đó hả? người ta là dân thành phố rồi nên tui đâu có nhận ra.

Mỹ Vy vẫn như ngày xưa, thân ái:

- Lượm nói kiểu cách quá. Mỹ Vy chính gốc sống ở đây chứ thành phố hồi nào?

Cô bé Tý đen giành xách giỏ cho bạn rồi hồi thúc:

- Mình về nhà nói chuyện, tội gì mà đứng phơi nắng ở ngoài đường.

Song Mỹ Vy đã giữ lại, cô bé đã chỉ Ngọc Như đang đứng lạc lõng ở chốn lạ, người xa:

- Khoan, để tao giới thiệu bạn của tao. Đây là Ngọc Như, con gái chính hiệu thành phố về đây nghỉ hè thăm quê hương mình đó.

Bây giờ mọi người mới vồn vã với Ngọc Như, tuy có hơi muộn nhưng trông cô bé cũng vui ra phết.

- Ngọc Như rất hân hạnh được làm quen với các bạn.

Tý đen cũng xôn xao:

- Ôi, mình vô cùng mong muốn Ngọc Như sẽ ở lại đây thật là lâu.

Lượm không giữ kễ như lúc nãy xen vào rủ:

- Ngọc Như có thích câu cá không? Mình sẽ hướng dẫn về môn này.

Tý đen nói gạt đi:

- Người ta là con gái mà rủ đi câu, vô duyên quá...

Lượm vẫn đầy vẻ nhiệt tình:

- Không đi câu thì bơi sông hoặc đua ghe. Ở đây đồng quê chỉ có mấy thứ đó là để giải trí.

Thấy Ngọc Như lúng túng, Hoàng tế nhị điều đình với các bạn của mình:

- Để Ngọc Như về nghỉ mệt đã Lượm à. Rồi ngày mai tất cả cùng tham gia tất cả các trò chơi của mấy bạn.

Lượm đồng ý, nét mặt cậu con trai làng phơi phơi một niềm vui. Tất cả kéo nhau đi, tiếng cười và tiếng nói không ngớt vang lên từ bờ môi những người bạn trẻ. người vui nhất hôm nay là Mỹ Vy rồi kế tiếp là Hoàng. Bởi với họ, kỷ niệm không chỉ trở về trong tiềm thức mà hiện tại nó đang chấp chới đằng trước mặt khi trông thấy lũy tre làng và những mái ngói đỏ nhấp nhô.

Ôi thân thương biết bao khi những gì đã qua đang có dịp trở lại với tuổi trẻ hồn nhiên.

Khoảng trời thơ dại

Chương 13

Ngọc Như ơi! Mà có muốn ăn ốc bươu chấm mắm gừng thì hãy mau ra đồng với tụi tao. Đang ngái ngủ, Ngọc Như lười biếng đáp:

- Tụi mày phải đi bắt về đãi tao mới phải đạo chứ Mỹ Vy.

Mỹ Vy ào vô phòng lôi thốc bạn gái dậy:

- Còn khuya à nhỏ, mày làm biếng tao bắt nhịn thềm ráng chịu đó nha.

Ngọc Như uể oải theo chân bạn:

- Hành xác tao vừa vừa chứ, mày thừa biết từ nhỏ đến lớn tao chưa từng lười xuống ruộng bao giờ.

Mặc cho bạn nói, Mỹ Vy vẫn không chịu để Ngọc Như yên:

- Mày phải đi bắt ốc với tụi tao thì mới biết có giá trị thế nào.

Ngọc Như cười hăng hắc:

- Xời ời là xời. Tao đâu có phải là nhà động vật học mà mày bày vẽ lắm trò. Tao chỉ cần biết đại khái nó ở dưới ruộng là đủ.

Tối đây Ngọc Như định quay trở lại cái nơi mình vừa mới bước ra, song Mỹ Vy đã chặn ngang làm cô bé kêu oai oái:

- Mày làm gì vậy con khỉ nhỏ? Đang trưa nắng thế này mà bắt tao phải ra đồng bắt ốc sao?

Mỹ Vy gật đầu rồi chỉ tay ra lệnh:

- Tất nhiên, về đây mày phải răm rắp tuân theo mọi ý kiến của tao. Nếu không, tao sẽ xúi tui nó bắt đĩa nhất mày thì đừng trách.

Ngọc Như cong môi lên:

- Đồ đại gian ác. Mai về thành phố mày sẽ biết tay tao.

- Ê! Tối chừng đó rồi tính, còn bây giờ thì hãy xắn ống quần lên kéo tui nó đang đợi này giờ.

Biết không thể trì hoãn lại được, Ngọc Như đành phải làm theo lời bạn

nhưng cô bé cứ lăm lăm chửi thề thầm hoài. Ra đầu ngõ, hai cậu con trai và Tý đen đã đợi ở đó rồi, trông họ có vẻ sốt ruột lắm.

- Làm gì mà lâu quá vậy các cô nương?

Mỹ Vy khẽ hất mặt về phía bạn:

- Nó còn đòi nằm ngủ. Dân thành phố thứ thiệt lười lắm các bạn à.

Ngọc Như tự ái:

- Nè, đừng bơi móc vậy nghe chưa. người ta đã dậy rồi mà còn không tha.

Tý đen cười:

- Thôi để mình về phe với Ngọc Như, con Mỹ Vy dạo này đánh đá quá chứ không có hiền như ngày trước.

Thấy bạn bỏ rơi mình, Mỹ Vy nguýt dài:

- Hứ. Có mới, nới cũ nha.

Bị trách, Tý đen phải vội vàng nháy mắt:

- Mày thông cảm cho tao đi Mỹ Vy, dẫu sao Ngọc Như cũng là khách của mình mà.

Được đà, Ngọc Như liếc xéo bạn:

- Đó, mày đã nghe thấy chưa. Tao là khách ít ra cũng phải được ưu tiên nhiều nhiều chứ.

- Vậy thì mày hãy về nhà nằm ngủ một mình đi. Phòng của tao có ma đó, tại tao quen nên nó không dám hiện lên nhất chứ mày thì không có chắc đâu.

Vì biết tính nhát gan của Ngọc Như nên Mỹ Vy chỉ cần bày cách để

hù dọa nhỏ bạn gái. Quả nhiên, Ngọc Như nhảy cẫng lên:

- Ôi... Mỹ Vy ơi! Sao tới bây giờ mày mới nói.

Mỹ Vy thản nhiên:

- Nói trước để mày sợ không dám ở thì sao?

Ngọc Như buộc miệng trách:

- Con này thiệt là hiểm ác.

- Thôi đừng có chửi rửa nữa. Muốn ngủ thì cứ việc về, không có ai bắt buộc ra đồng đâu.

Nhưng Ngọc Như đã vội rứt đôi vai:

- Bây giờ mày cho tao tiền cũng không dám ở nhà một mình nữa.

- Thế thì đi, nãy giờ chỉ vì mày mà mất bao nhiêu thời gian rồi.

Hai cậu con trai không tham gia câu chuyện mà chỉ cười. Còn mấy nhỏ con gái thì liếng thoảng liên tục trên đường ra cánh đồng đang cày xới. Vì đây là lần đầu tiên tham gia một cuộc vui đồng nội nên Ngọc Như còn e dè không hăng hái như mọi người.

Mỹ Vy lội xuống ruộng trước tiên không ngại gì bùn đất. Cô bé tinh mắt cuối lượm những con ốc nằm trong lớp nước đục rồi bỏ vào chiếc giỏ đeo nơi hông. Mỹ Vy mặc cả trước:

- Tiêu chuẩn mỗi người là phải đầy cái giỏ của mình. Ai không đủ số là sẽ bị bớt phần ăn đó nhé.

Mọi người đều nhất trí, chỉ riêng có Ngọc Như là than van:

- Con Mỹ Vy, mày chơi tao.

Mỹ Vy cười từ dưới ruộng vọng lên:

- Mày để tiếng xấu cho tao coi chừng bị đĩa bám vào chân.

Tuy chưa xuống ruộng nhưng nghe bạn bảo thế Ngọc Như đã thấy bay hồn vía. Cô bé la lối ầm cả cánh đồng:

- Úi trời ơi! Úi đất ơi!

- Gì mà mày làm loạn lên vậy hả?

- Mỹ Vy ơi! Tao lạy mày, mày đừng có nhát tao.

- Con này khủng tới nơi rồi. Tao là người chứ có phải ma đâu.

- Vâng. Mày chưa phải là ma mà tao đã hú cả hồn vía lên đây nè.

Lượm thấy tội nghiệp nhỏ Ngọc Như nên đứng ra bảo lãnh:

- Hãy đi gần bên tui, không có con đĩa nào dám cắn Ngọc Như đâu.

Tý đen nói thêm vào:

- Phải đó! Đĩa mà thấy Lượm nó sẽ chạy ra xa hăng mấy cây số lận.

Tưởng thiệt, cô bé chấp nhận liền. Thế là Ngọc Như không thèm theo đuôi Mỹ Vy nữa mà lọt tọt xách giỏ đi phía sau lưng Lượm, tách rời một quãng xa. Còn lại bộ ba, họ cũng hăng hái trong việc này.

Nhất là Mỹ Vy và Hoàng, đôi bạn vừa bắt ốc vừa chuyện trò vui vẻ lắm. Họ luôn miệng khơi lại chuyện ngày xưa dù bây giờ tất cả đã sắp sửa là những cô cậu đang đứng trước ngưỡng cửa của sự trưởng thành.

Buổi trưa nắng phả xuống cánh đồng làm đôi má của những nhỏ con gái ửng hồng lên. Vài giọt mồ hôi khẽ rịn ra trên trán, song không ai kêu ca cả. Có lẽ với họ giờ phút này đang là niềm vui thú, việc bắt ốc đơn giản nhưng tâm hồn được sống lại với tuổi thơ thì quý hiếm vô cùng. Mỹ Vy và Hoàng đã tranh nhau rồi ngã lăn xuống bùn. Chợt một con đĩa bám vào bắp chân Mỹ Vy khiến cô bé giẫy nảy lên giữa ruộng:

- Oái... Hoàng ơi! bắt giùm Vy con đĩa đi.

Vẫn như xưa, Hoàng nhắc chân Mỹ Vy lên để bắt con đĩa quăng ra nơi khác rồi cười:

- Xong rồi. Nó đã cắn Mỹ Vy chưa?

Gương mặt cô bé vụt bẽn lẽn:

- Chưa cắn. Nhưng Mỹ Vy vẫn cảm thấy đau đau thế nào ấy.

Thốt nhiên cậu con trai vừa mới lớn nghe tâm tư mình có sự biến đổi lạ kỳ, một sự biến đổi mà Hoàng không thể nào nhận định được? Ôi, tại sao vậy nhỉ? Cậu con trai tự hỏi rồi bâng khuâng chợt hiểu rằng mình với Mỹ Vy đã qua rồi cái thời trẻ con thuở xa xưa. Vâng, cả hai đã lớn khôn không còn dùng tiếng mày, tao để gọi nhau, không còn nghịch ngợm rồi đánh lộn nhau như ngày trước. Không còn tự nhiên ăn chung một cái bánh vì thời gian đã vô tình đánh cắp của họ chuỗi ngày xanh.

Hôm nay Mỹ Vy đã là một thiếu nữ má đỏ hây hây, còn Hoàng đang lột xác để trở thành chàng trai tuấn tú. Tình bạn thuở xưa đang âm thầm chuyển biến khiến cả hai đã biết ngượng ngùng khi lỡ va chạm vào nhau.

Hoàng muốn coi kỹ lại chỗ con đĩa bám trên chân Mỹ Vy, nhưng chẳng hiểu nghĩ sao đó lại ngần ngại đưa mắt bảo:

- Xem coi có chảy máu hay không để Hoàng nhai lá cỏ đắp vô cho?

Mỹ Vy khẽ lắc đầu làm nũng:

- Không sao cả. Nhưng Hoàng phải đỡ vì Vy cảm thấy mỏi chân rồi.

Một đề nghị rất dễ thương của con gái mà lần đầu tiên trong đời Hoàng có trách nhiệm phải chiều. Cậu đưa tay cho Mỹ Vy nắm lấy vì bùn chỗ này lún sâu đến tận đùi nhắc chân rất khó khăn.

- Đi được không?

Mỹ Vy cố gắng di động đôi chân trong lớp bùn lầy lem:

- Được chứ. Vy đâu phải là cô tiểu thư chính hiệu như nhỏ Ngọc Như.

- Nhưng đã từ lâu Vy tuyệt giao với đồng ruộng rồi mà.

- Thế không có nghĩa là Vy đã quên hết những gì mà suốt khoảng thời gian thơ dại mình đã sống. Như việc bắt ốc bỏ vào giỏ đây nè, Vy làm vẫn thành thục đấy chứ.

Hoàng xóc xóc giỏ ốc đã lưng lưng của mình bảo Mỹ Vy:

- Thôi, hay là Vy cứ ngồi nghỉ đi để Hoàng bắt dùm cho.

Mỹ Vy mím môi cười:

- Làm vậy tại nó biết được cười thì sao?

Hoàng vẫn dành cho Mỹ Vy sự ưu tiên tốt bụng:

- Biết sao được khi Hoàng không tự nhận.

Mỹ Vy khẳng khẳng không để Hoàng đổi giỏ ốc cho mình hoặc bắt giùm. Đôi bạn lại tiếp tục đùa giỡn trên cánh đồng mặc cho thời gian trôi đi lúc nào không hay biết. Một lúc sau, cô bé Tý đen và Lượm lẫn Ngọc Như lẹ khệ mang những giỏ ốc đầy ắp của mình tới nộp thì cả hai mới vội vàng giương mắt nhìn.

- Ủa, sao bắt nhanh quá vậy?

Ngọc Như kênh với bạn:

- Ờ, Mỹ Vy. Mà coi tao đủ tiêu chuẩn để được ăn thoải mái chưa?

Tý đen cướp lời:

- Ôi đủ rồi, thừa nữa là đẳng khác.

Ngọc Như nhón gót ngó vào giỏ ốc của Mỹ Vy, thấy chỉ có chừng vài chục con nằm lẫn lóc thì trợn mắt:

- Sao kỳ vậy? Bộ nãy giờ mày với Hoàng ngồi đây luộc ăn hết trước rồi hả?

Mỹ Vy bật cười đáp:

- Tao đâu có hờn hào đến thế! Chỉ tại mấy con đĩa không thềm theo mày nó đã bám riết theo tao.

Nghe thấy vậy Ngọc Như bèn tỏ vẻ hả hê:

- Đáng kiếp. Gậy ông đập lưng ông. Hoàng vội đứng ra phân bua:

- Đừng nói vậy tội nghiệp cho Mỹ Vy. Lỗi này là ở Hoàng nên hai đứa mới không bắt được đủ số ốc.

Ngọc Như không chịu tha:

- Phải kiếm thứ gì đền bù đi.

Cậu con trai không phản đối:

- Được. Hoàng xin chịu nhận hết, tối nay mời các bạn ra thăm trại

vịt của nhà Hoàng.

Cô bé Ngọc Như vội dò dẫm:

- Xin cho biết trước là có thứ gì chiêu đãi hay không?

Mỹ Vy toan mắng bạn ham ăn, nhưng kịp thời kiềm mồm được vì e Ngọc Như phản công lại. trời đã về chiều nên cánh đồng hiu hiu gió mát, nhóm bạn trẻ hăm hở kéo nhau về với những chiếc giỏ nặng trĩu bên hông. Khi sắp sửa bước lên bờ, bất giác Ngọc Như trông thấy một cái gì bám chặt ở nơi chân. Không cần ai buông lời hù dọa, cô bé nháy văng cả giỏ ốc.

- Ối... đĩa... bắt giùm... tui... Lượm, song cô bé cứ chơi chơi khiến cậu ta không sao nhặt con đĩa ở chân Ngọc Như ra được. Tý đen phải túm lấy bạn mới, không cho nháy rồi nhổ một bài nước miếng vào chỗ con vật nhỏ xíu kia nó mới chịu nhả ra.

Nét mặt Ngọc Như xanh tái mét, cô bé lấm lét nhìn:

- Thấy mà ghê, từ nay có ăn vàng tui cũng không dám lội ruộng nữa.

Bây giờ Mỹ Vy mới cười nhạo:

- Thì ra là con đĩa kia nó cũng biết công bằng ghê.

Ngọc Như quay lại thúi Mỹ Vy ba bốn cái:

- Con khỉ. Chắc là mày đặc ý lắm. Mỹ Vy chối bay biến:

- Tao đâu phải là kẻ xấu bụng dữ vậy mày.

Ngọc Như xúm xít cùng Tý đen nhặt lại giỏ ốc của mình, lần này thì cô bé nhanh chân đi trước vì sợ đĩa lại bám. Chiều tắt nắng trên cánh đồng đang mùa cấy. Từng cơn gió mát ngập mùi hương đồng nội thoảng đưa. Bầy cò trắng lượn bay như có ý điểm tô cho quê hương của họ buổi chiều hôm đó khiến Ngọc Như phải ngây người ra ngắm rồi chắt lưỡi:

- Thì ra quê của mày cũng đẹp quá chừng Mỹ Vy à.

Mỹ Vy hãnh diện ưỡn ngực nói:

- Không cần mày khen ngợi quê tao cũng tuyệt vời rồi.

Khoảng trời thơ dại

Chương 14

Không hẹn nhưng chẳng hiểu sao mọi người lại đến trại vịt nhà Hoàng cùng một lúc. Vừa vô tới cổng rào, Ngọc Như đã đánh hơi:

- Mùi gì thơm quá trời nghe các bạn.

Mỹ Vy đã biết mình sắp được đãi món gì nhưng vẫn giả vờ:

- Đồ mà đoán được cái món hấp dẫn ấy!

Ngọc Như hình mũi mách cái liền, nói mà không cần suy nghĩ:

- Mùi thịt vịt. Chắc là mình sắp được đãi món vịt quay.

Mỹ Vy khẽ trề môi:

- Sai bét.

- Vậy chứ mà biểu đó là thứ gì?

Tý đen đi sau lần lên lanh chanh bật mí:

- Vịt nướng bao đất sét đó. Món này con Mỹ Vy khoái khẩu lắm.

- Như vừa phát ra điều gì, Ngọc Như dừng lại nhìn vào mặt bạn đăm đăm:

- À, thì ra người ta đã biết trước mà còn làm bộ ngây thơ.

Sợ bạn hiểu lầm, Mỹ Vy phải vội vàng đính chính:

- Ê, đừng có nghĩ bậy cho tao nghe. Tao chỉ muốn mà bất ngờ trước món đặc sản này.

- Thế à?

Giọng châm biếm của Ngọc Như làm Mỹ Vy hơi tương tức, nhỏ không nói năng gì thêm nữa cho đến khi Hoàng bước ra đón mọi người:

- Đông đủ cả chứ. Hoàng chỉ sợ công lao của mình không có người biết đến thôi.

Lượm ào vô với ý định giúp bạn:

- Mà lo xa chi vậy, nếu dư dả món nào cứ tồn hết vào bao tử tao đây nè.

Tất cả đặt chân vào căn chòi vịt khá rộng của nhà Hoàng. Bữa tiệc mà Hoàng định khao mọi người đã được bày biện sẵn trên chiếc sạp kê bằng gỗ. Mùi thức ăn thơm lừng kích thích cái đói của mấy nhỏ con gái trước tiên. Ngọc Như vẫn là kẻ láu táu:

- Thế này mới không uống công tui nhịn ăn bữa cơm chiều.

Tý đen cũng bước tới bàn tiệc để nhìn cho thật rõ, dưới ánh sáng của ngọn đèn dầu nào là vịt nướng những hai con và một số trứng luộc có đủ cả rau răm. Thế là chẳng cần phải khách sáo lời thôi, Tý đen thò tay bốc liền ngay một cái trứng đập đầu đưa lên miệng húp nước ngọt. Nhỏ tấm tắc khen:

- Ngon quá, trứng lộn luộc còn nóng hổi ăn với muối tiêu kèm lẫn rau răm nhớ chết luôn.

Mỹ Vy gõ tay lên đầu bạn:

- Mà liệu xơi được mấy cái mà không thèm đợi ai vậy bà chúa tham

ăn?

Ngọc Như cũng không chịu đựng nổi, tiếp theo luôn. Nhỏ trả lời thay cho Tý:

- Không biết mà sao chứ tao thì chắc chắn nửa chục.

Mỹ Vy kêu trời lên:

- Vừa vừa thôi mấy nhỏ ơi! Coi chừng cái tin này lan ra là tụi bây ế cả lũ.

- Ồi, sợ gì! Ế ở nhà với mẹ cho sướng thân. Sống trên đời mà phải nhịn những thứ thèm ăn thì chẳng còn gì là thú vị cả.

Thấy hai nhỏ con gái tự tiện nhập tiệc rồi Lượm với Hoàng cũng ngồi co chân lên sạp. Họ quay mặt bảo với Mỹ Vy rằng:

- Vào ngồi đi, không thôi hết phần bây giờ đấy.

Mỹ Vy vẫn lịch sự theo thói quen:

- Tự nhiên đi, cái bụng Vy không quá tải như hai nhỏ kia đâu.

Tuy nói thế, nhưng Mỹ Vy cũng tìm chỗ để ngồi. Nhóm bạn trẻ năm người ăn uống thật vui vẻ trong chòi vịt giữa cánh đồng lộng gió.

Thỉnh thoảng, từng chuỗi cười rộn rã vang lên như phá tan sự yên ả ở nơi đây. Tiếng côn trùng cũng hòa tấu góp vui song bóng đêm bên ngoài không đồng điệu bởi những tia chớp ngoằn ngoèo đang bắt đầu xuất hiện.

Mỹ Vy chợt lo xa:

- Trời sắp có mưa rồi đó các bạn.

Hoàng đặt vào tay nhỏ bạn gái một cái đùi vịt thơm béo ngậy:

- Đừng lo. Cứ việc ăn đi nào. Nếu có mưa Hoàng sẽ tình nguyện đưa tất cả mọi người về tận nhà.

Cô bé thầm cảm ơn người bạn trai tốt bụng, nhưng ngoài miệng thì làm bộ hỏi rằng

- Nếu giả sử có kẻ nào chặn đường ăn hiếp Vy thì Hoàng sẽ làm sao?

Lượm ngừng ăn để cướp lời:

- Một câu hỏi dễ ợt. Chẳng Hoàng nó sẽ "binh" ngay cái tên láu cá ấy bởi bây giờ nó là một võ sĩ thứ thiệt rồi, chứ không còn yếu ớt như ngày xưa.

Nghe qua Hoàng chỉ cười bởi bản tánh xưa nay vẫn luôn điềm đạm, nhất là cậu chẳng bao giờ khoe khoang những gì mình vừa đoạt giải ở tầm tay. Nhưng Tý đen lại khơi dậy sau khi ăn xong một cái trứng vịt nữa.

- Mình còn nhớ hồi đó Hoàng đi học võ với lời nguyện là sẽ trả thù thằng Sung một trận nên thân. Thế sao bây giờ có Nghề rồi lại im

hơi, lặng tiếng không tìm nó rửa hận.

Hoàng nhắm nháp chiếc đầu vịt rồi bỏ xuống đáp khẽ khàng:

- Lúc còn nhỏ mình có nghĩ như thế, nhưng khi đặt chân vào chốn võ đường mình mới hiểu ra rằng những gì mình sắp đạt được không nhằm cho mục đích cá nhân. người ta đi học võ không phải để trả thù mà là để phòng thân và giúp người. Chính vì vậy mà mình đã bỏ qua cho thằng Sung đó các bạn.

Người hiểu chuyện và khâm phục Hoàng nhất là Mỹ Vy, bởi vì cô bé là nhân chứng của chặng đời thơ ấu. Nhưng nghe nhắc đến thằng Sung, Mỹ Vy chợt hỏi thăm:

- Hiện giờ tên Sung và gia đình đang sống ở đâu?

Tý đen ngừng ăn nói thì thào:

- Bỏ xứ đi lâu rồi.

Lượm chận lại:

- Bậy.

Tý cong môi lên cãi:

- Còn không. Từ khi nhà bà Năm Trầu bán cho người ta tới giờ bà chỉ ở nhờ quanh quẩn trong làng một thời gian rồi bỏ đi đâu mất.

Tui nghe nói có người gặp ở dưới Cần Thơ.

- Xa dữ vậy sao? Nghĩ cũng tội cho gia đình của bà quá.

- Thì cũng tại thằng Sung mà ra.

- Không biết bây giờ nó có suy nghĩ lại để giúp đỡ gì cho má nó không?

Tý đen nói:

- Những người như nó chắc gì có thể trở thành người tốt được.

Như không chịu với cách nghĩ của bạn, Mỹ Vy tranh luận liền:

- Cái nhìn của mày độc đoán quá Tý đen. Theo tao thì thằng Sung không phải là người xấu, chỉ tại nó chẳng được học hành nên khó bảo đấy thôi.

Tý đen chỉ ngón tay vào mặt mình và lia mắt về phía Lượm:

- Tụi tao đây cũng có học gì đâu, sao không xấu giống như nó.

- Thì mỗi người có một nhân cách và chịu sự giáo dục khác nhau, nên mày làm sao có thể giống nó được.

Lượm cũng lên tiếng bênh vực cho thằng bạn thuở xa xưa:

- Nói chung thì thằng Sung chỉ phạm tội quá bướng bỉnh, ngang tàng. Còn con người thiệt của nó cũng có nhiều điều tốt.

Tý đen nói tươu tươu:

- Muốn bênh nó thì phải có gì để mình chứng.

Lượm liếm nhẹ vành môi dính đầy mỡ của thức ăn:

- Chứng minh ư? Để mình nhớ lại coi... à, có một lần mình thấy nó nường nhin thẳng em nó củ khoai lang trong khi bụng nó đang đói.

- Xí, có thể mà cũng nói. Chuyện nhỏ như con ruồi.

Không để Tý đen chê Lượm thêm, Mỹ Vy nhét vào miệng bạn gái miếng phao câu vệt to tướng:

- Chuyện nhỏ nhưng miếng thịt này thì lớn. Mà xơi đi cho trơn mỗ nói được nhiều.

Bị bạn chơi khăm, song Tý đen không cảm thấy ngán trước phần thịt béo ngậy mỡ màng này. Nhỏ còn mạnh miệng nhai ràu rạo rồi còn nuốt chửng:

- Còn không? Lừa cho tao miếng nữa.

Mỹ Vy rùng mình:

- Tao chịu thua mày rồi Tý ạ. Họa chẳng con nhỏ Ngọc Như nó chịu được mày thôi.

Nhưng nhỏ Ngọc Như đã nguây nguẩy lắc đầu:

- Tao cũng đầu hàng vô điều kiện rồi Vy ơi. Nếu nhá thêm miếng nữa chắc phải vội ra ngoài quá. Bây giờ thì tao đã sợ ăn, chỉ thích đi chơi ở những nơi có thắng cảnh đẹp mà thôi.

Trước ý kiến của Ngọc Như, Lượm giới thiệu liền tay:

- Muốn đi chơi thì có khối chỗ đang chờ. Ngày mai tập hợp ở bờ sông tui bảo đảm sẽ có nhiều điều thú vị xảy đến.

Ngọc Như chớp khẽ rèm mi mắt:

- Lợi xuống sông tắm hả?

Mỹ Vy hất mạnh cằm:

- Mày có khùng không. Mùa này nước lớn lợi xuống đó để làm bạn với Long Vương hả?

Nghe nói Ngọc Như rụt cổ lại, tỏ thái độ trách Lượm:

- Tính đánh lừa người ta hả, không có nổi đâu nghe.

Lượm gãi đầu lia mắt nhìn Hoàng cầu cứu. Hiểu ý, Hoàng liền giải bày giùm cho bạn:

- Thắng Lượm nó muốn rủ chúng ta xuôi ghe vô miệt vườn ăn trái cây trong đó, chứ không hề có ý xấu.

Đội mắt Ngọc Như lại vụt sáng:

-Ồ, ăn hả? Tui đồng ý cả hai tay.

Tiếng cười nhạo của Mỹ Vy lại trỗi lên âm vang cả chòi vệt:

- Đúng là người có tâm hồn ăn uống ngập tràn.

Bữa tiệc đồng quê dần dần tan trong tiếng mưa rơi lắt tắt. Cả bọn

lục đục kéo nhau về khi ba của Hoàng và chú Tư ra coi chòi. Tý đen và Ngọc Như vì sợ ma nên bám theo Lượm đi trước với cây đèn bỏ mặc cho Hoàng với Mỹ Vy lững thững ở phía sau. trời tối đen có khi giẫm bước cả lên nhau, song đôi mắt các người bạn trẻ lại rực sáng tựa ánh sao với ý nghĩ ngày hôm nay mình không còn nhỏ nữa. Vâng... tất cả đã qua rồi cái thời thơ bé.

Khoảng trời thơ dại

Chương 15

Và còn một chuyện không ngờ nữa là họ đã gặp lại Sung, trong một bối cảnh hết sức ngỡ ngàng. Đó là do Ngọc Như tự tạo nên vận rủi cho mình khi ngồi trên chiếc ghe cùng mọi người vào vườn cây ăn trái.

Những cành nhãn xum xuê trĩu nặng cành xuống gần mặt nước. Những chùm chôm chôm đỏ ối tạo cảnh rực rỡ pha lẫn nét quyến rũ cho thiên nhiên trước con người. Rồi ối... rồi xoài... phải nói là mấy nhỏ con gái không thể nào kềm lòng được, nên Ngọc Như đã với tay định hái một chùm nhãn xà ngang mặt. Tiếc thay đà với của nhỏ quá mạnh gây trơn trượt chiếc ghe ba lá mỏng nên toàn thân cô bé đã rơi tòm xuống sông. Đúng là sự kiện bất ngờ làm kinh hoàng tất cả mọi người. Hoàng, Mỹ Vy, Lượm và cả Tý đen không ai bảo ai đồng loạt thoát giày, bỏ dép rồi lao vội xuống sông bơi theo bóng trôi của Ngọc Như. Vì là mùa mưa nên nước sông cũng hơi lớn, và việc cứu Ngọc Như cũng không phải là đơn giản vì cô bé này chẳng hề biết bơi một chút nào. Bỏ mặc chiếc xuồng ba lá không có người điều khiển cho nước chảy thật xa. Bốn tay bơi cừ khôi cố khép kín vòng vây lại để đưa Ngọc Như lên bờ nhưng cô bé cứ bị nước cuốn phăng đi trông thật tội nghiệp. Và có lẽ đã uống vào người nhiều nước nên Ngọc Như cứ há hốc mồm, đôi tay chới với không biết bám víu vào đâu.

Tiếng nhỏ sặc sụa trong làn nước đục ngầu:

- Cứu... tui... cứu... tui...

Rất nhiều lần Hoàng và Lượm đã nắm được Ngọc Như nhưng rồi lại phải bỏ ra, vì tâm trạng hoảng sợ nên cô bé cứ giữ chặt lấy người

cứu khiến cả hai không bơi được. Đến phiên Mỹ Vy nóng lòng khi thấy bạn đã quá đuối nhào tới vòng tay ôm ngang hông Ngọc Như, liền tức thời bị cô bé khóa người luôn:

- Mày đừng bỏ tao chết đuối Mỹ Vy ơi!

Mỹ Vy không bơi được uống liền mấy ngụm nước, cô lấy hơi gỡ tay bạn:

- Buông tao ra mau kéo chết luôn cả hai đứa bây giờ.

Nhưng Ngọc Như không chịu cứ lắc cái đầu:

- Buông mày ra để tao chìm xuống sông ư? Mày phải cứu tao sống...

Thêm một loạt nước nữa vào bụng, Mỹ Vy xanh mặt mắng ầm lên:

- Có mà chết cả hai, nếu như mày cứ ôm tao thế này.

Rồi cố làm những động tác vùng vẫy để không bị nước nhận chìm, Mỹ Vy cầu cứu những người bạn song họ ở xa do nước cuộn quá nhanh. Chợt một chiếc ghe lớn chở trái cây xuất hiện ở trước mặt, Mỹ Vy cố nâng Ngọc Như lên mặt nước để thở và phát tín hiệu cấp cứu.

Một phút... hai phút... ba phút... một bóng người nhảy xuống dòng nước đang chảy xiết... và rồi Mỹ Vy thấy người mình nhẹ hẫng vì Ngọc Như đã được cứu mang lên ghe. Tuy bỏ sông nước đã lâu song việc bơi trở lại với Mỹ Vy vẫn chẳng khó khăn gì. Cô bé tự mình trèo lên chiếc ghe vừa cứu nạn cho Ngọc Như, mắt đảo quanh tìm ba người bạn còn đang ở dưới nước. Phải mất mấy phút sau mới tụ họp được tất cả và ai nấy đều kinh ngạc nhìn ân nhân của Ngọc Như:

- Trời... thằng Sung.

Tiếp theo lời của Lượm là giọng nhỏ Tý:

- Quả đất tròn, không hện mà cũng gặp lại.

Mỹ Vy cũng tròn mắt lên nhìn:

- Sao lại xuất hiện bất thành linh như thế này? Chắc không phải ngẫu nhiên chứ?

Tên Sung có dáng người khá lực lưỡng hơn so với Hoàng và Lượm nhưng bộ mặt thì không còn bặm trợn, ngang ngược như lúc xưa mà đứng như đã có phần nào chính chắn.

- Phải, thằng Sung đây, không ngờ gặp lại tất cả các người bạn thuở nhỏ.

Hoàng tiến tới với nét mặt và cử chỉ đầy thân ái:

- Mày còn nhớ tao không?

Sung lộ vẻ ngưỡng ngưỡng:

- Làm sao tao quên được, mày là thằng Hoàng bị tao bắt ong chích

thừa sống, thiếu chết đây mà.

Mặc dù nghe nhắc lại chuyện cũ, Hoàng không có thái độ gì giận dữ mà còn buộc miệng cười:

- Mày nhớ dai quá trời. Còn tao thì dưng như đã quên bếng.

Rồi quay qua Mỹ Vy, Hoàng dọa dẫm trí nhớ của tên Sung:

- Nhỏ nào đây?

Sung khẽ nhường cặp mày rậm:

- Mỹ Vy chứ còn ai.

Không chần chừ, Sung kê ra hàng loạt:

- Thăng Lượm... Tý đen... và... nhỏ này... lạ hoắc...

Đang moi họng cho nước ối ra bớt, Ngọc Như phờ phạc cãi:

- Lạ hoắc hồi nào. Tui cũng quen chứ bộ.

Sung nhìn nhỏ chăm chăm:

- Đừng có nhận vội nghen. Trong đám bạn ngày xưa, tui tưởng mặt từng đứa.

Mỹ Vy với Tý đen giúp Ngọc Như nôn nước rồi mới bắt đầu giới thiệu:

- Lạ cũng phải, vì đây là Ngọc Như bạn của Mỹ Vy ở thành phố về quê nghỉ hè.

Đã khỏe lại, Ngọc Như tiếp tục lanh chanh như trước.

- Chỉ một lần là tao tổn tới già luôn, nhóc con ạ. Cứ như lúc này là tao chắc chắn mình đã "du lịch: tới tận Long Cung rồi.

Mỹ Vy vuốt mái tóc ướt nhẹp:

- Chỉ tại mày mà tao bị uống nước lây. Cả Hoàng, Lượm và con Tý nữa.

Biết lỗi, song Ngọc Như vẫn đổ thừa:

- Tại cái chùm nhãn chết tiệt kia chứ đâu phải tại tao.

- Ai biểu mày ham ăn.

- Không ham ăn thì có gì lý thú.

- Nhưng cái ham ăn của mày thiệt quá đáng. Một chút nữa làm chết tới năm người.

Hồ thẹn, Ngọc Như đưa hai tay che mặt:

- Thôi, đừng mắng.

Mỹ Vy cứ to mồm:

- Đã sáng mắt ra chưa?

Ngọc Như gật đầu lia lịa:

- Sáng rồi. Nhất định không mù nữa.

Mỹ Vy hướng mắt về phía Sung rồi bảo bạn:

- Mày hãy cảm ơn người đã cứu sống mày đi.

Giọng Ngọc Như máy móc pha lẫn chút khô hời:

- Đội ơn ân nhân ạ.

Những người bạn trẻ đang có mặt cười xoà. Mọi buồn vui, ân oán của xưa kia tan biến không còn tồn tại. Hoàng vỗ vai Sung hỏi thăm về cuộc sống hiện thời:

- Bây giờ mày và gia đình đang ở đâu?

Sung nén buồn lên đôi mắt:

- Má tao đã mất. Hiện giờ tao và thằng em tao ngày ngày lênh đênh trên chiếc ghe này chờ hàng mướn cho người ta để sống tạm qua ngày.

- Tao muốn biết nhà mày để có dịp sẽ đến chơi.

- Nhà tao là chiếc ghe. Tao không có đất ở trên cạn.

Im lặng một chút để cảm thông cho hoàn cảnh thằng bạn đã một thời không ngó mặt. Hoàng tỏ ra nhiệt tình:

- Mặc dù mày sống ở dưới nước, tao vẫn có thể lui tới được mà, phải không Sung?

Thái độ của Sung đầy mặc cảm:

- Mày không gận tao chuyện ngày xưa chứ?

Hoàng lắc đầu:

- Tao quên mất tiêu rồi. Hơn nữa mình là bạn bè mà, chấp chi những chuyện con con ấy.

Lượm cũng xen vô nói:

- Còn việc mày đặt hầm chông bẫy cho tao lòi ruột tao cũng đâu có nhớ. Vấn đề hiện thời là bạn bè lâu ngày mới gặp nhau cần phải quây quần lại làm bữa tiệc mừng liên hoan.

Ba nhỏ con gái cùng reo lên một lượt, không chờ Sung phản ứng:

- Ý kiến hay tuyệt vời.

Tý dành phần chiêu đãi:

- Bây giờ tới lượt tui khao các bạn đó à nha.

Nhỏ Ngọc Như vừa uống no bụng nước nghe nói đến chuyện ăn vẫn có thể chớp mắt:

- Sắp được thưởng thức món gì vậy?

Tý đen đùa:

- Trùn đất chưng nước dừa.

Đôi mắt vốn tròn xoe của Ngọc Như càng tròn hơn:

- Cái gì. Trùn đất mà cũng có thể ăn được ư?

Mỹ Vy xoa tay đệm vô:

- Sao lại không. Đặc sản ngon nhất vùng này đó! Chỉ cần ra bờ

sông cuốc xới một lúc là tha hồ cho mày ăn.

- Ồi... trời...

Ngọc Như gặp người nôn oẹ khi tưởng tượng tới cái món ăn khiếp đảm kia làm bao nhiêu nước sông còn tồn đọng trong bụng ộc ra hết. Mỹ Vy vừa sẵn sóc bạn vừa cười tếu:

- Món ăn của con Tý đúng là liều thuốc quý. Nhờ nó mà tụi tao không phải vác mày chạy dọc bờ sông để cho ói nước ra.

Ngừng một chút, Mỹ Vy tiếp tục kêu:

- Mà mày nặng thấy mồ đi, ai mà xốc nổi để chạy chứ. Ngoài bọn tao là con gái, Hoàng và Lượm cũng phải đầu hàng thôi.

Tý đen đầy mắt qua phía Sung:

- Họa chẳng có tên Lỗ Đạt này mới kham nổi công việc.

Chưa kịp ổn định lại sức khỏe sau sự kiện, Ngọc Như đã nhảy đồng trên chiếc ghe chở nặng trái cây, miệng la bai bai:

- Tui không mượn, tui không mượn.

Mỹ Vy phải nhắc nhở Ngọc Như:

- Coi bộ mày muốn tắm sông lần nữa sao?

Một loạt gió thổi tới làm thân hình ướn nhẹp của Ngọc Như run bần bật cùng với cơn sợ hãi:

- Hừ... hừ... có mà điên mới nghĩ đến chuyện ấy lần thứ hai.

Mỹ Vy và cả nhỏ Tý cũng cảm thấy lạnh sau những giây phút lặn hụp dưới sông. Họ kêu nhau:

- Về nhà thôi. Thân hình thể này mà đi chơi nổi gì.

Ngọc Như nghe được cảm thấy tiếc:

- Chỉ vì tao mà tất cả lỡ cuộc vui.

Tý an ủi:

- Không sao. thời gian lưu lại còn dài mà.

- Nhưng chiếc xuồng ba lá đã trôi mất lấy chi làm phương tiện đi chơi trên sông nữa.

- Yên tâm. Đã có ghe của thằng Sung. Chiếc này lớn và an toàn hơn chiếc trước.

Lời Lượm vừa cất lên làm Sung hưởng ứng liền:

- Chỉ sợ các bạn không thèm, chứ nếu thích tui sẽ nghỉ liền vài bữa đem ghe chở các bạn tham quan dọc hết trên sông nước Tiền Giang.

Thật là một vấn đề hấp dẫn đây. Không riêng bọn con gái mà cả cánh con trai cũng xôn xao. Bởi lẽ họ chưa có cơ hội ngắm nhìn hết cảnh đẹp của sông nước quê hương. Những cảnh đẹp đã tiềm ẩn ăn sâu vào lòng họ suốt khoảng trời thơ dại và cho tới tận bây giờ cũng

chẳng thể nào quên được. Ôi, dòng sông thân thương. Ôi, vườn cây trái ngọt. Ôi, tình bạn thắm nồng. Hoàng, Mỹ Vy, Lượm, Tý, Sung và cả Ngọc Như đều cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Họ cảm ơn cuộc sống đã ban cho họ những điều kỳ diệu nhất.

Khoảng trời thơ dại

Chương 16

Rồi những ngày hè tuyệt diệu cũng trôi nhanh. Hoàng, Mỹ Vy và Ngọc Như dù luyện tiếc đến mấy cũng phải chuẩn bị để trở lại thành phố. Ai nấy đều cảm thấy thật buồn trước sự chia tay bắt buộc phải diễn ra.

Trưa nay, Sung đem đến cho Mỹ Vy và Ngọc Như vô số trái cây, nhiều đến nỗi hai nhỏ con gái phải la làng:

- Bộ tính cho tụi này bỏ mạng sao mà bắt ăn nhiều như vậy? Lại toàn những thứ trái hợp khẩu.

Sung không giống như xưa với cá tính nóng nảy mà đã trở nên điềm đạm từ bao giờ, cười nhẹ nhàng:

- Nếu thích cứ việc ăn cho thỏa thuê kéo mai về thành phố rồi lại thèm. Ngọc Như nói vói:

- Ăn tại chỗ thì được rồi. Nhưng mình để dành để đem về làm quà cho đám bạn ở trên đó.

Sung bèn vui miệng hứa:

- Chuyện ấy khỏi lo, chừng nào về khắc sẽ có một ghe.

Lượm nghe thấy vội vàng can:

- Đừng hứa sàm. Mà chỉ đi chở mướn chứ có vườn đâu mà đòi hái trái cho Ngọc Như làm quà.

Tý cũng không chịu đứng vòng ngoài, góp lời vào:

- Để tụi mình xúm vô mua tận vườn các loại trái cây mà Mỹ Vy với Ngọc Như thích gởi lên cho các bạn trên thành phố. Chứ một mình Sung, không kham nổi vì còn phải nuôi em.

Nhưng Sung có chí khí hơn các bạn đang lằm tằm sau một thời gian bị quăng ra ngoài đi tự lập nghiệp nuôi thân:

- Nhảm nhò gì chuyện nhỏ nhặt. Tui đâu có vì kẻ khác mà bỏ đói

mấy đứa em của mình.

Lượng liền nói:

- Vậy mày tính hái trái ở đâu ra?
- Mày điều tra để làm chi? Miễn tao không đi ăn cắp là được rồi...
- Nhưng nếu mua thì cũng phải tốn tiền. Sung khế nghiêm nét mặt:
- Ít thôi. Bởi tao lấy tận gốc.

Tý thắc mắc:

- Sung có tiền hay không?
- Có đây. Sao các bạn khinh thường tui quá vậy? Dẫu đi chở trái cây mướn tui cũng dành dụm được tiền mà.

Những lời đối đáp lọt vào tai Ngọc Như khiến cho nhỏ áy náy bởi cái tật luôn ham muốn về ăn uống. Nhất là khi hiểu được cuộc sống quá khó khăn, chật vật của Sung.

- Lúc này mình chỉ đùa chứ không phải vậy đâu. Cứ coi đồng trái cây này đây, có mà cả họ hàng nhà khi ở trên lãnh thổ nước ta cũng khó mà nhá hết trong một lúc. Hơn nữa, mình vác thân còn chưa nổi.

Song Sung đã chỉ qua Hoàng và Mỹ Vy:

- Có bạn đồng hành đây.

Vì không muốn cho tên con trai đang chú ý đến mình phải bận lòng, Ngọc Như bèn giãi bày:

- Không dám họ sẽ phụ dùm cho Như đâu. Có mà như bị bỏ rơi dọc đường nếu phạm vào tội tham lam.

Sung xung phong:

- Hay để tui chở ghe trái cây lên thành phố cho Ngọc Như bằng đường sông?

- Càng không được. Bởi vì năm nay Như kỳ nước, bất kể những gì có dính dáng tới sông, rạch, ao, hồ mình đều phải lánh cả. Như tai nạn té xuống sông bữa hôm đó! Nhờ cái số còn cao nên mới được Sung cứu sống.

Mỹ Vy ăn một trái nhãn ngọt lịm liếc mắt cười:

- Theo tao thì mày nên ở lại đây cho rồi. Mày mà về thành phố đất trời nơi đây sẽ buồn hiu hắt đó!

Tý cũng vội vào hùa nói một câu đầy ý nghĩa:

- Phải rồi đó Ngọc Như. Quê tui tui rất luyện ái con người, dẫu ai có đi xa bao lâu cũng phải quay trở lại.

Mỹ Vy chỉ ngón tay lên trán mình:

- Như tao đây nè.

Hoàng làm theo nhỏ bạn gái:

- Mình cũng vậy.

Sung không nói song ánh mắt mênh mang chứa đựng một điều gì đó khó diễn tả bằng lời. Bởi chính bản thân đã bỏ đi xa rồi cũng lại trở về sau những năm tháng lênh đênh tìm cuộc sống và thấy nơi người ta gọi "chôn nhau cắt rốn" là chỗ mà tuổi thơ của Sung với các bạn đã để lại bao kỷ niệm, vui có, buồn có, hạnh phúc có và điều đáng tiếc xảy ra cũng đã có. Nhưng Sung không cần thiết mọi chuyện ấy! Cái Sung cần và hài lòng nhất trong cuộc đời là tình bạn thuở nhỏ tưởng đã mất nay chợt quay về ngay trên chính dòng sông của ngày xưa.

Nguồn: Thời áo trắng

Người đăng: Thành Viên VNthuquan

Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA